

Thời Biểu Lặng Sông Trong

Tiểu Thuyết Dư Thị Diễm Buồn

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

Năm đó Tố Tâm èo uột lắm mới đậu Tú tài một ở lần thi thứ nhì. Bởi tâm hồn cô gái trẻ này đi dần, lún sâu vào tình đôi lứa mà Đào Vũ Kỳ Trân là đối tượng đầu đời của cô. Một người đàn ông già dặn tuổi đời và đầy kinh nghiệm trong vấn đề yêu đương. Nó làm trái tim cô gợn sóng nổi gió. Tố Tâm nhỏ hơn Kỳ Trân những mười ba tuổi. Cha của Kỳ Trân là một thương gia giàu có ở Sài Gòn. Mẹ chàng qua đời sau cơn bạo bệnh lúc chàng mới bảy tuổi. Ba chàng còn trẻ, không thể sống mãi với cảnh gà trống nuôi con, nên tục huyền với cô giáo Minh. Cô Minh hiền lành, biết điều và rất thương yêu con chồng. Sau khi cô Minh sanh cho ba chàng đứa con trai, thì nghỉ dạy ở nhà phụ chồng và chăm sóc gia đình. Năm sau đó cô sanh thêm đứa con gái. Tuy là đứa con mồ côi mẹ, nhưng Kỳ Trân có phước phần, được Cô Minh lo cho chàng từ miếng ăn, giấc ngủ, cái quần, cái áo, dạy dỗ chàng từng li, từng tí như dạy hai đứa con cô.

Thật ra cô Minh chỉ lớn hơn chàng mười tuổi. Lòng quăng đại của cô, và tình thương mến chân thành đối với chàng, chàng kính thương cô như người mẹ. Nhưng cô hãy còn trẻ đẹp, chàng không muốn gọi cô bằng má, vì ngại cô sẽ nghĩ rằng mình lớn tuổi. Năm qua tháng lại, cô Minh được người thân thích gọi là bà Minh. Tóc bà đã hoa râm, nhưng vóc mình bà vẫn còn thanh cảnh, trên trán chưa có nếp nhăn. Hơn mười năm chung sống với chồng, bà trở nên góa bụa vào khoảng tuổi năm mươi. Sau khi chồng qua đời, bà Minh ưa mặc quần áo đen. Về nữ trang bà chỉ đeo có một thứ là ngọc trai. Vì bà nghĩ rằng, mình là quả phụ, nên bà dung hòa hai màu đen, trắng để phục sức và trang điểm. Theo lời trăng trối của chồng, của ba chàng trước khi qua đời. Bà Minh lo cho Kỳ Trân ăn học đến nơi đến chốn theo mộng ước của chàng.

Đối với Kỳ Trân, cô Minh là một người mẹ, một người chị, một người bạn tốt. Lúc ba chàng mới cưới cô về, bảo chàng gọi cô Minh bằng má Minh. Khi chàng vào đại học thì bà bảo chàng gọi bằng cô Minh nghe thân thuộc hơn. Những việc rắc rối gặp bên ngoài, chàng thường đem về tâm sự với cô, thì được cô chỉ dạy, khuyên lơn. Hai đứa em khác mẹ là Đào Nguyễn Kỳ Trung, Đào Nguyễn Minh Nguyệt coi chàng như thần tượng. Bất cứ cái gì do anh Kỳ Trân của chúng làm cũng nhứt trên cõi đời này. Chúng được sự dạy dỗ của mẹ, nên coi chàng là tấm gương để chúng bắt chước, để chúng sùng bái và noi theo.

Bà Minh bưng ly sinh tố đu đủ xây cho đứa con chồng, hỏi:

- Trân về lần này, sắc mặt tươi rói. Bộ có chuyện vui hả?

Chàng không trả lời thẳng, mà đánh trống lảng:

- Hai em đâu rồi cô? Đạo này chúng học khá không? Lần này con về đây vì công vụ. Xong việc vào ngày mốt, chiều đó con sẽ về đưa tụi nó đi chơi. Cô nhớ dặn chúng đừng đi đâu, phải ở nhà đợi con.

Bà Minh nhìn Trân như dò xét:

- Năm thi nên cô cho hai đứa học thêm toán. Tới giờ cơm rồi, cô dọn cơm ngen. Con về lần này không ghé qua nhà cô Thoại Hoa sao? À, mà con có cho cô biết con về không?

Trân bước lại bàn cầm ly sinh tố uống:

- Dạ không, lần này con về bất ngờ nên không có báo cho cô biết. Cô dạo này thế nào? Có hay đến đây không?

Bà Minh vừa đặt cái tiem đựng canh mướp hương bay nghi ngút, bảo:

- Hai hôm trước cô đi đâu về đó có ghé qua. Đạo này trông cô có vẻ gì buồn mà không nói, nên cô cũng không hỏi. Cháu với cô ấy sao rồi? Có muốn cưới người ta thì tiến tới đi. Đừng để cô ấy đợi chờ nữa. Cả hai cũng lớn tuổi hết rồi.

Kỳ Trân cười hề hề, uống xong ngụm nước còn lại trong ly. Chàng vừa đi lên lầu vừa lớn tiếng nói cố ý cho bà Minh đang dọn cơm nghe:

- Con có hứa hẹn gì với cô đâu. Cô và con chỉ là bạn học thôi. Cô có tài và đẹp như vậy thì ngại gì ở vá? Chỉ tại cô chưa muốn lấy chồng thôi cô à, nên cô đừng đổ trách nhiệm nặng nề đó cho con gánh không nổi đâu.

Trân lên phòng lấy vài món đồ cần dùng để chút nữa đem đi. Bà Minh dọn xong mâm cơm, bữa cơm bất ngờ nhưng tươm tất: sườn heo non chặt nhỏ xào chua ngọt với rau cần Tàu, cà tô-mách, dưa leo xắt sọc và hành Tây. Cá mặn chiên rồi để lửa riu riu rim giấm đường, gừng xắt chỉ và ớt cay. Canh mướp hương nấu với tép bạc lột vỏ, giã ra trộn với tiêu, nước mắm, đường, hành lá. Cô Minh bưng qua hai ly trà nóng, cùng đưa con chồng ăn cơm. Kỳ Trân hỏi bà mẹ ghẻ của mình:

- Chỉ có con và cô sao? Không chờ hai em sao, còn bà người làm đâu?

Bà Minh vui bởi Kỳ Trân biết trong nhà này ăn cơm không phân biệt chủ tớ, chủ ăn trước, người ở ăn sau mà họ ăn chung. Bà Minh cười:

- Hai em vừa đi học, khoảng hai giờ nữa mới về sẽ ăn sau. Còn bà người làm giặt giũ, nấu cơm xong xin nghỉ buổi chiều, để đi thăm con dâu sanh ở nhà bảo sanh dâu bên Thị Nghè.

Trong lúc ăn, bà gọi chuyện;

- Bộ con đi làm ở dưới đó, gặp cô nào vừa ý rồi hả?

Trân cười, ồm ồm trả lời:

- Con già rồi, có ai mà thèm cô ời.

Bà Minh cũng cười:

- Thôi đừng có giấu nữa, đôi mắt của con đã tố cáo hết rồi. Nếu có chỗ nào vừa ý thì con xin cưới hỏi người ta đi, đừng có chần chờ mà lỡ dịp may. Con cũng ngoài ba mươi tuổi rồi chớ nhỏ nhít gì nữa đâu. Còn nếu không thì về hỏi Thoại Hoa làm vợ đi. Cô ấy học giỏi, giỏi về mọi mặt, ít có người phụ nữ nào được như cô. Hai người quen biết lâu rồi, theo cô nghĩ cô đã có tình ý và đợi chờ con đó. Nghe nói tháng sau tới đây, cô sẽ qua Canada học tu nghiệp. Con hãy suy nghĩ kỹ đi, đừng để người ta bay mất rồi hối tiếc.

Kỳ Trân vừa ăn cơm, vừa nói:

- Cô nói cũng đúng, Thoại Hoa vừa giỏi lại vừa khôn ngoan, xông xáo ngoài đời ít có người phụ nữ nào sánh kịp. Người ta sẽ phục cái giỏi và cái khôn lanh đó của cô nhưng người ta ngại cưới cô làm vợ. Cô cũng biết thói thường những người khôn thì xảo, thì dữ sao? Cô ấy là một phụ nữ tài ba hiếm thấy, từ học vấn cho tới việc kinh doanh quản trị, cái gì cô cũng có quá đầy đủ. Anh chàng nào được cô ưng thật là có phước. Nhưng quan niệm của con thì lại không giống ai. Trước hết đôi bên phải có tình yêu rồi mới tính tới những chuyện phụ khác. Con có quen biết nhiều cô, đúng đây, nhưng chưa muốn cưới cô nào, nên cứ dậm chân tại chỗ, không đi đến đâu cả. Để chừng nào chắc chắn, con sẽ báo cho cô biết. Cho nên bây giờ thì chưa có gì để nói, cô khỏi phải mắc công lo.

Bà Minh nhìn đứa con chồng chăm chăm rồi thở dài, nói xuôi:

- Con nói cũng phải, cô thấy nhiều cặp vợ chồng quá chênh lệch với nhau về tuổi tác, về học vấn thì cũng mệt lắm và khó xử lắm chớ không phải chơi đâu. Điển hình là ông anh của cô học cao, hiểu rộng, đi Đông đi Tây, có địa vị trong xã hội. Bạn gái của anh nếu đem đếm thì không biết bao nhiêu cho hết. Vậy mà khi phải lòng bà chị dâu cô nhỏ hơn ông gần hai mươi tuổi, làm thợ may, chưa học hết lớp bốn trường làng... Ba má cô buồn lắm, lúc ban đầu không bằng lòng, nhưng sau cũng đi cưới cô ta cho anh. Hai người đã có bốn đứa con, nhưng cuộc sống lứa đôi lỏng lẻo và nhiều phiền phức lắm. Họ có tiền bạc, nhưng không có hạnh phúc.

Nói đến đó, cô Minh thở dài thườn thượt. Kỳ Trân hỏi:

- Phải cô nói ông Trung Tá Hướng không?
- Bộ con biết chuyện của ông à?

Trân cười giỡn:

- Đã gặp mặt, nhưng biết người thì nhờ cô vừa mới kể đó. Theo con, hai người cưới nhau, cả hai phải có tình cảm với nhau. Sự chênh lệch về tuổi tác không là vấn đề quan trọng, nhưng học vấn thì phải cân nhắc và hỏi lại! Hoàn cảnh của con thì cô cũng biết, rày đây mai đó, con sẽ cưới một người vợ con yêu thương, và được yêu thương lại. Người vợ ấy, biết chăm sóc cho chồng, cho con. Chớ chồng ở một nơi, vợ làm việc một ngả phiền lắm. Vậy cưới vợ làm chi, một cảnh hai quê cho mệt? Và lại người con cưới không cần thiết phải đi làm việc. Nhưng phải là người hiền thực, chớ đàn bà con gái mà khôn lanh, không biết điều lúc nào cũng lấn lướt chồng thì dù cô đó có giàu sang, học cao hiểu rộng đến đâu con cũng sợ lắm. Con nghĩ mình không xứng với những người tài giỏi đâu. Cô không phải lo, cái số của con không giống như ông Trung Tá Hướng. Thôi con đi đây, cô nói với hai em chiều mốt con sẽ về. Cô bảo với tụi nó, phải lấy sẵn bài vở và roi mây, đứa nào lười biếng sẽ bị đòn nứt đốt.

Kỳ Trân bẻ trái chuối cau chín vàng tươi trên đĩa, lột vỏ ra ăn. Chàng uống thêm hớp nước trà, đứng dậy chào bà Minh, lấy cái nón máng trên giá đội lên đầu rồi đi ra cửa. Bà Minh mỉm cười nhìn theo dáng dấp khỏe mạnh hùng dũng của Trân. Bà rất hài lòng, mãn nguyện và hãnh diện với chính mình đã không ồng công

thương yêu, chăm sóc và dạy dỗ đứa con trai của chồng mà cô coi như con ruột mình đẻ ra. Kỳ Trân cũng thương quý bà di ghê như cha mình lúc sanh tiền. Còn hai đứa nhóc thì một cha khác mẹ với chàng, chúng hay nhõng nhẽo, hay vòi vĩnh, hay chọc ghẹo ông anh lỗ thời, ế vợ. Kỳ Trân chỉ cười trừ, hăm he và thương mến chúng càng nhiều hơn.

Sau mấy ngày xong công tác. Kỳ Trân vừa về đến nhiệm sở. Chàng cẩn thận lấy ra những món quà đặt lên bàn gần giường ngủ, mà bà Minh mua để cho chàng làm quà biếu cho vài người quen thân. Chàng mở cửa nhà tắm thấy đầy đủ khăn, áo, quần lót, và nước đầy bồn trong vắt, mà bác Phước chu đáo đã chuẩn bị sẵn. Ông lính già này đã theo giúp đỡ chàng, từ ngày chàng về nhận việc ở quận lỵ này.

Trong phòng tắm bước ra, Kỳ Trân thấy tách trà ướp sen còn bốc khói. Chàng mỉm cười hài lòng, lấy cây thuốc thơm gỡ ra dần trên bàn cho ông già Phước hai gói. Chàng soạn lại mấy món quà, gồm có: gói trà tàu, hộp bích quy hiệu Lu thượng hảo hạng được gói giấy kiếng đỏ, hộp xà bông thơm cũng nhập cảng, và hai khúc gấm may áo dài. Chàng đi ra xe đã đậu sẵn trong sân, chú tài xế tên Nhỏ chạy theo. Chàng nghiêm giọng, hỏi:

- Hôm rày có ai tìm tôi không?

Anh Nhỏ lấp bắp cúi đầu, lễ phép:

- Dạ thưa ông thầy, sau ngày ông đi, có cô dược sĩ Hằng ở Vĩnh Long ghé thăm. Cô giáo sư Cúc ở Cần Thơ. Hôm qua, có cô Phượng trên đường về Long An cũng có ghé tìm ông thầy.

Trân nhăn mặt, gắt.

- Thôi đủ rồi, tôi không hỏi mấy cô đó. Tôi muốn hỏi ở dưới tỉnh mấy ông lớn, có ai lên kiếm tôi không?

Anh Nhỏ lính quýnh, cà mà:

- Dạ thưa không, không ai đến cả.
- Được rồi, anh vào phụ làm cỏ, tưới cây bên khu hành chánh với ông Phước, để tôi tự lái xe đi. Nhớ thay bông trong văn phòng của tôi.

Kỳ Trân rờ máy xe chạy về hướng đường lên Bắc Mỹ Thuận. Bác lính già tên Phước và anh tài xế Nhỏ đứng nhìn theo mỉm cười ý nhị. Cả hai không nói, nhưng họ biết ông thầy của mình đi đến chỗ nào rồi.

Tổ Tâm đang cầm chiếc lồng dài hái chùm mận chín trên nhánh gần ngọn cao chót vót. Những trái mận cuối mùa này rất là ngọt. Nếu không hái, đêm nay không chừng lũ dơi ăn hết. Lộ đá cách cô hái trái chỉ có cái mương dài bắc ngang bởi cây cầu bán nguyệt, nên khi nghe tiếng máy xe ngừng trước nhà, cô dừng tay lại nhìn ra, thấy Kỳ Trân lẻo đẻo xách túi đi vào.

Mặt chàng hôm nay tươi rói. Chàng nhìn cô, với nụ cười nửa miệng, và ánh mắt sáng ngời. Hôm nay chàng mặc áo ngắn tay màu mỡ gà có dệt ngân tuyến theo hai sọc dài màu sô-cô-la nhạt hai bên ngực áo từ trên vai xuống, quần màu cà-phê sữa đậm, giầy đen bóng láng. Tóc chàng chải vênh vang rẽ bên phải nhiều hơn bên trái, để lộ vàng trán vuông cao biểu hiện con người thông minh và nhiều nghị lực. Thêm vào chiếc cằm vuông, nét mặt gân guốc, chứng tỏ chàng ta là người từng trải và đầy kinh nghiệm trên đường đời. Tổ Tâm ngừng hái trái, hạ lồng xuống để dựa vào các nhánh thấp của cây mận cho khỏi ngã. Đôi mắt dịu hiền của cô mở to chưa kịp hỏi chào thì Kỳ Trân vui vẻ hỏi:

- Chào Tổ Tâm. Cô có khỏe không, đang hái trái cây hả?

Cũng mái tóc dợn sóng tự nhiên kẹp gọn bỏ phía sau lưng, và bộ đồ hàng mỏng màu hoa cà có điểm bông nhỏ rải rác, ôm gọn thân vóc mảnh mai. Tổ Tâm nhìn chàng mỉm cười. Cũng nụ cười hồn nhiên, cũng đôi mắt nai ngơ ngác và bờ ngõ dưới bờ mi cong dài đó, đã lạc vào hồn chàng ta tự bao giờ, cả trong những đêm chàng suy tư không ngủ nhìn khói thuốc bay, hay lướt mắt lơ đãng trên trang sách. Tổ Tâm chào lại, thỏ thẻ:

- Dạ chào chú. Chú có khỏe không? Xin mời chú vào nhà, mẹ cháu đang ở trống.

Chàng cũng cười, bắt chuyện:

- Sao? Hôm rày cô có tin gì của cô Tuyết Mai không?

Tổ Tâm cười nhẹ:

- Dạ thưa không, tháng trước nó có viết thư về nói đang bận rộn quay bộ phim "*Chuyện Tình Mùa Hạ*" phỏng theo tiểu thuyết của chú Thiện Cảm.

Kỳ Trân sáng mắt, chàng ta đã tìm được cơ hội để nói chuyện nhiều với Tổ Tâm rồi đây. Bởi mỗi lần chàng đến thăm, cô chào hỏi chàng hoa loa rồi lặn mất vào bên trong để má, ba cô tiếp chuyện mà thôi. Chàng nói:

- Ông Thiện Cảm viết sách lời cuốn được đọc giả. Sách của ông hấp dẫn lắm lắm cho người đọc không sao bỏ ở giữa chừng mà không đọc tiếp cho đến cuối truyện. Chắc cô đọc hết các phẩm của ông ấy chứ? Nay Tổ Tâm, cô nghĩ thế nào về những truyện dài tình cảm của ông viết?

Tổ Tâm mỉm cười:

- Chú nhận xét rất đúng, chú Thiện Cảm của tụi cháu có rất nhiều độc giả, trong đó gồm cả cháu. Cháu không kén chọn phải là tác phẩm của những tác giả nổi tiếng mới tìm đọc như em gái cháu. Với cháu những tác phẩm nào đọc dễ hiểu, nhẹ nhàng gọn ghẽ và thâm đậm tình người thì cháu thích đọc. Còn những tác phẩm cầu kỳ, văn chương làm dáng, nhiều điển tích, hoặc dùng lời lẽ đao to búa lớn, chém giết phung phí máu me nhiều quá, hoặc dâm đẳng thì cháu ít khi rớ tới. Cũng như những phim ảnh tình cảm lạnh mạnh có kẻ hiền gặp lành, ác lai ác báo, cùng những loại nhạc quê hương êm đềm làm cháu dễ cảm nhận hơn. Chú nghĩ coi, mình xem sách, xem phim, nghe nhạc là để tâm hồn nghỉ ngơi, dưỡng sức, để trí não mình được thoải mái. Chớ nếu xem xong một phim khi ra khỏi rạp hát còn cảm thấy sợ đổ mồ hôi, lòng còn vương vấn hận thù vì ngang trái hoặc khóc mũi khóc mắt vì cảnh chết chóc ly tan thì chẳng thấy thú vị và bổ ích chút nào, mà còn mất thì giờ một cách lãng xẹt nữa. Cũng như khi đọc quyển sách, hay nghe xong bản nhạc mà đầu óc mình cũng nặng chình chịch như đầy ghe, như kéo gổ lên núi thì mệt lắm chú ơi. Cháu nghĩ thà không đọc còn hơn, chú thấy có đúng không?

Tố Tâm vừa nói, vừa khoa tay chân để diễn tả bày tỏ ý mình một cách hết sức tự nhiên. Và câu vừa hỏi của cô, dù cho Thiên Lôi có kẻ búa tận cổ sắp giáng xuống bầy nhát bảo trả lời "không", Kỳ Trân cũng quyết không nghe lời tướng nhà Trời! Hồn chàng đã bị thu hút bởi giọng nói và cử chỉ của Tố Tâm mất rồi. Kỳ Trân miệng cười chum chim:

- Cô nói rất đúng. Bởi vậy có nhiều phim không ưa, khi lỡ vào xem rồi, tôi thường ngủ cho đến hết phim, hết giờ.

Tố Tâm bật cười thành tiếng:

- Chú đi xem phim với bạn gái, chú cũng ngủ như vậy sao?
- Tôi chưa biết, bởi thường tôi đi xem phim hoạt họa, phim giễu với hai đứa em tôi. Còn bạn gái hả? Để lúc nào đi xem chớp bóng với họ về rồi tôi mới trả lời với cô được. Nhưng tôi nghĩ chắc cũng vậy thôi, cổ xem thì để cổ xem, còn mình ngủ thì mình cứ ngủ.

Tố Tâm không biết có hiểu ý chàng ta không? Cô với lấy cây lồng nói:

- Xin mời chú vào, có má cháu và Tố Tiên trong nhà.

Chàng lên tiếng:

- Bộ không ưa tôi sao, cô không vào mà cứ biểu tôi vào hoài vậy? À, sao cô không hỏi tôi dang xách gì trên tay?

Tố Tâm cười:

- Chắc là chú xách quà cho ba mẹ cháu?
- Cô trả lời chỉ đúng phân nửa thôi. Có cả phần cho cô và Tố Tiên nữa. Vậy chúng ta cùng vào nhà. Bộ cô không thắc mắc tôi sẽ tặng gì cho cô sao?

Tố Tâm thành thật:

- Mời chú vào trước, cháu hái xong chùm mận này cái đã. Nếu quà chú tặng thì vẫn trong đó chớ nó có chân chạy đi đâu sao mà gấp gáp.

Trần chụp vội giảnh lấy cây lồng, tay kia đưa túi xách cho Tố Tâm:

- Cô cầm xách này đi, để tôi hái cho.

Vô tình tay chàng chụp gọn bàn tay Tố Tâm. Chàng không bóp nhẹ bàn tay cô, cũng không buông ra ngay. Phán ứng tự nhiên, Tố Tâm mắc cỡ rút tay ra khỏi bàn tay chàng. Đôi má cô ửng hồng, rèm mi chớp chớp nhìn lảng sang nơi khác. Một ý nghĩ tự trách thoáng qua đầu óc Kỳ Trân, chàng tự trách tại sao thừa dịp này mình không nắm chắc lấy tay cô ta? Nhưng rồi chàng tự nhủ với lòng, cô ấy không phải gấu như Thu Hồng, khôn ngoan như Thoại Hoa, đánh đá như Thủy Tiên, hoặc buông thả như Ngọc Lan... Đó là dăm ba phụ nữ trong nhiều phụ nữ mà chàng đã quen biết. Vậy cũng hay, nếu mình hành động thiếu suy nghĩ, vồ vập, hấp tấp thì với cá tánh đơn thuần, thanh khiết Tố Tâm sẽ nghĩ không đẹp về mình.

Ngọn gió mát thổi qua làm chiếc lá mận già lao chao, rồi rơi nhẹ xuống mương, làm sóng gợn mặt nước phẳng lặng, rồi sau đó để lộ nền trời xanh biếc in đáy nước trong veo. Tiếng chim trao trao gọi đàn líu lo trên cây ôi có trái chín gần hiên nhà sau. Buổi trưa ở thôn quê, cảnh sắc thật êm ả quá. Và cái chạm tay vô tình của người khác phái đó, như thổi luồng hơi ấm nhẹ nhàng len vào tim cô, làm dấy động và hé mở cửa tình cảm nam nữ trong tâm hồn người con gái gia giáo thơ ngây, hồn nhiên ở tuổi học trò này.

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

Cả gia đình ông Hai Cung vui mừng khôn siết, khi hay tin Thiện Cảm đoạt giải Văn Học Nghệ Thuật Quốc Gia cho quyển tiểu thuyết “Đường Về” của chàng. Gia đình ông Hai Cung từ Cai Lậy đi dự lễ phát giải thưởng. Vợ chồng Kiều Lan, vợ chồng Kiều Liên, vợ chồng Thiện Tố hai con gái là Tố Tâm, Tố Tiên, cùng với vợ và các con của Thiện Cảm đều đủ mặt. Họ chiếm hai phần ba số ghế hành khách trên chiếc xe đò Thuận Thành chạy tuyến đường Sài Gòn Cai Lậy.

Đến tham dự buổi lễ trao giải thưởng hôm nay còn có nữ tài tử kiêm ca sĩ Tuyết Mai, Kiều Phương (con của Kiều Liên), và cùng một số bà con, bạn bè khác đến tham dự. Khi cha đoạt giải Văn Học Nghệ Thuật, thì cô con gái út Hồng Nguyệt đã trở thành nhà văn. Cô viết truyện dài, truyện ngắn... Năm rồi cô đã cho ra hàng loạt tiểu thuyết viết về tâm trạng lớp trẻ trưởng thành vào thập niên 60 với nội dung sâu sắc, với bút pháp thơ mộng. Được các độc giả tí hon, độc giả trẻ chiếu cố tận tình, bán chạy như tôm tươi, nên đã được tái bản lần thứ ba rồi.

Hôm nay Hồng Nguyệt được danh dự và hãnh diện làm xướng ngôn viên suốt trong buổi phát giải thưởng. Trước khoảng hai ngàn người gồm các quan khách thuộc thành phần trí thức, những khán thính giả, và độc giả ái mộ Thiện Cảm có mặt trong buổi lễ. Hồng Nguyệt hôm nay như thoát cốt con sâu hóa bướm. Cô thướt tha, trang đài trong bộ áo dài tơ màu tím, tóc buông xỏa gần đến chiếc lưng eo. Đôi giày đặc biệt gót cao, gót thấp của cô được hai ống quần rộng, và tà áo dài che phủ làm cho tướng đi chậm của cô thêm dịu dàng ẻo lả. Nếu không phải người trong gia đình, người biết chuyện, thì không ai nhìn ra hoặc thấy cố tật ở đôi chân cô. Giọng nói trong, ấm, rõ ràng, rất âm sắc miền Nam của Hồng Nguyệt từ máy phóng thanh phát vang lộng sang sảng cả hội trường. Trên hàng ghế đầu, Hồng Ánh nhìn con gái mà nàng tưởng rằng đưa con gái tận nguyên này sẽ sống kiếp đời âm u, tàn tật nơi miền quê sần dã suốt cả cuộc đời. Nhưng nàng có ngờ đâu, với sức chịu đựng phấn đấu với chính mình, cùng sự nung đúc khuyến khích của gia đình và cộng vào tài năng thiên phú, mà con nàng hôm nay nghiêm nhiên trở thành một nhà văn nổi tiếng, đã thành danh nối tiếp nghiệp cha, được bao nhiêu người mến thương và biết đến. Mặc dù cô chưa được giải thưởng cao quý như cha cô. Nhưng trong tương lai với sự nghiệp văn chương Thiên phú hiện có, và tánh tình nhúng nhường, bình dị, luôn trau dồi về viết lách, thì việc đoạt giải của cô chỉ là việc sớm hay muộn thôi. Hồng Ánh mỉm cười nhìn con đang thao túng trên khán đài, mà dòng nước mắt sung sướng hãnh diện chảy dài xuống má.

Hồng Nguyệt con của nàng đó! Nó rất ăn ánh đèn sân khấu, biết biến cái xấu thành đẹp. Cuộc đời của nó sở dĩ được hanh thông rạng rỡ là nhờ ý chí cầu tiến của nó. Trong ba năm qua, tạp chí Văn Hóa ba lần mở trưng cầu ý kiến độc giả thì Hồng Nguyệt là cây bút trẻ, có nhiều triển vọng nhất. Và trước khi cả nhà đi dự lễ này, có lần bà Hai Cung nước mắt chan hòa bảo với bà Tư Hiền:

- Dì nó coi đó, nếu không nhờ sự giúp đỡ đốc xúi của thằng Thiện Tố thì thằng con trai tui có ra cái gì đâu! Không chừng nó còn tệ hơn hai cái thằng rể ó đâm của tui nữa là. Con dâu của dì cũng theo dõi văn nghiệp nó sát nút, góp ý kiến xây dựng làm tinh thần con tui phấn chấn nên viết lách càng ngày càng tiến bộ như vậy.

Bà Tư Hiền nói:

- Vợ thằng Tố có nói với tui. Cái bằng tưởng thưởng của giải Văn Học Toàn Quốc quý giá hơn bằng Tú Tài, bằng Cử Nhơn nữa là khác. Nghe nói quan Chánh Phủ quận sẽ mở tiệc ăn mừng cho quận nhà có một nhơn tài làm vẻ vang cho quận. Chị tính sao?

Bà Hai Cung đắn đo:

- Không biết nên làm tiệc lớn hay tiệc nhỏ. Làm tiệc nhỏ thì bị chê là mình rít róng hà tiện. Còn làm tiệc lớn thì bị chê khoe khoang phách lối.

Ông Hai Cung đề nghị:

- Bên quận đãi tiệc mời thân hào nhân sĩ trong quận, số khách mời chỉ giới hạn thôi. Mình đãi tiệc thì cũng mời như bên quận vậy. Ít nhất cũng tốn một con bò.

Hồng Ánh từ dưới bếp đi lên bảo:

- Thừa ba má, mới hồi nãy, con nghe đài Sài Gòn loan tin, cháu Kiều Nga đoạt giải nhất về bộ môn thi ca của giải thưởng do Nhựt báo Hòn Ngọc Viễn Đông tổ chức. Thật không ủng chúng con đã bỏ tiền ra in tập thơ cho cháu.

Bà Hai Cung mừng rỡ:

- Nó mới có mười mấy tuổi mà có tài có danh như vậy, thì chẳng những tốn một con bò, mà có tốn thêm một con heo nữa má cũng không tiếc.

Hồng Nguyệt đang để trâu vàng vào khay cần sa cù cho nội, chợt nghĩ đến thế giới thi ca của cô em con nhà cô của mình. Cô ta ưa tả con châu chấu, con cào cào, con ong, con bướm, con蝶... Con châu chấu màu trứng sáo đậu trên lá môn ngọt bên mảnh ao in vòm trời lam ngọc. Con bướm hồng đậu trên luống cải hoa vàng phới phới gió xuân vào cuối tháng chạp... Làm đã đời thơ côn trùng, Kiều Nga xoay qua làm thơ con mèo, con chó. Nhưng con mèo đi trong thi ca của ả ta thì phải là con mèo mun lông mượt mà mịn như nhung, mắt xanh màu bích ngọc, lượn bên thềm dẫm ánh trăng vàng. Con chó có lông dài và trắng như tuyết đi dưới hàng thủy dương, thỉnh thoảng cất tiếng tru bóng hoàng hôn. Ôi, con chó, con mèo... con nào vào thơ của ả cũng cô đơn, cũng nhớ bạn phương xa, cũng hướng về chân trời mới để tìm hạnh phúc. Thơ ngộ nghĩnh như vậy, hèn nào mà chẳng chiếm giải nhất.

Từ khi Kiều Nga làm thơ được nhiều người khen. Từ khi vợ chồng Thiện Cảm bỏ tiền ra in thơ cho cháu, Kiều Lan bớt xéo xắt với vợ chồng thằng em của mình, cũng bớt nhạo báng bọn văn sĩ, văn sĩ, văn sĩ, khất khùng vì phải xói não bới óc ra viết văn. Ảnh Kiều Nga được đăng trên các tạp chí văn chương, văn học làm mẹ cô hãnh diện lắm. Nàng dành cho con gái, căn phòng riêng trang hoàng đẹp để có tủ kiếng đựng sách. Trên vách có treo tranh vẽ nào là cảnh Hà Tiên, nào là Nữ Thần Trên Sông Lạc, nào là những món ngoạn hảo bằng sành, bằng sứ. Bởi trong thâm tâm Kiều Lan muốn phòng viết sách của con gái mình phải hơn hẳn căn phòng của Hồng Nguyệt sau vựa lúa ở nhà từ đường, mà cô đã trang hoàng biệt thất của mình rất đẹp mắt và trang nhã.

Trong dịp đi dự buổi phát giải thưởng cho em mình, vợ chồng Thiện Tố được Kỳ Trân mời và đưa đến thăm gia đình anh ta. Bà Minh ân cần tiếp đãi hai người lớn. Còn Kỳ Trân, Kỳ Trung, Minh Nguyệt thì tiếp đãi hai cô Tố Tâm, Tố Tiên. Họ đưa nhau đi Thảo Cầm viên, đi dạo chợ, đi xem phim... Mới ở rạp hát vừa ra, thì hai đứa nhao nhao sách nhiễu ông anh của mình đủ thứ. Kỳ Trung nói:

- Anh Kỳ Trân à, tụi em còn muốn đi xem một phim nữa. Hay lắm hôm nay là buổi chót, em và Minh Nguyệt muốn đưa chị Tố Tiên đi xem.

Tố Tiên cười cười không nói, Minh Nguyệt cười rúc rích, nắm tay Kỳ Trân lắc lắc, nũng nịu:

- Ừ đi anh Hai, mấy thuở chị Tố Tiên và em mới gặp nhau. Phim này hay lắm, anh Kỳ Tâm coi rồi mà vẫn muốn coi lại, còn em thì chưa. Ừ đi nghe anh Hai, nếu không có anh thì mẹ không cho tụi em đi đâu.

Kỳ Trân nhìn đồng hồ, chép miệng:

- Tối rồi, xem hát bong hoài nhức đầu lắm.

Kỳ Trung lanh miệng:

- Phim này ngắn, chỉ hơn một giờ bốn mươi phút thôi. Nếu anh và chị Tố Tâm không thích đi thì cho tụi em đi, anh chị đi chơi một vòng rồi đến đón bọn em cùng về. Hoặc là tụi em đi xe tắc-xi về thẳng nhà. Chiều tụi em một chút ghen anh Hai, làm ơn mà anh Hai đẹp trai!

Tố Tâm thấy Kỳ Trung gọi Kỳ Trân là anh Hai đẹp trai, cậu ta lại kéo nèo, hai tay chấp lại mặt mày nhăn nhó van xin thống thiết. Cô mắc tức cười, nhỏ nhẹ nói với Kỳ Trân:

- Chú hãy cho mấy đứa đi xem phim mà tụi nó thích đi.

Kỳ Trung mở to mắt ngạc nhiên quá chừng và nhìn cô cười ngất:

- Chị Tố Tâm nè, anh Hai em có già đâu mà chị gọi bằng chú, tụi em vẫn gọi ảnh bằng anh Hai mà. Chị hãy gọi như tụi em đi, gọi là anh Trân, hay anh là anh Kỳ Trân thì dễ nghe hơn.

Kỳ Trân giấu nụ cười, quay qua nghiêm giọng hỏi Tố Tâm:

- Sao? Cô có chịu gọi tôi bằng anh không, cô Tố Tâm? Nếu cô gọi bằng anh thì tôi sẽ cho bọn chúng đi xem phim, còn không thì chúng ta cùng về hết.

Minh Nguyệt lính quỳnh, níu tay Tố Tâm líu lo:

- Chị Tâm, chị Tâm cứu bồ, chịu đi chị Tâm, chịu gọi anh Hai của em bằng anh đi. Gọi bằng anh có mất mát chi đâu? Gọi đi chị, gọi đi mà.

Tố Tâm háy Kỳ Trân. Chàng ta cười già:

- Cô làm tinh tức là bằng lòng rồi đó ghen.

Kỳ Trân móc bóp lấy tiền dúi vào tay Kỳ Tâm. Tố Tiên đã ngầm biết mọi chuyện, Chỉ có bà chị lơ lửng con cá vàng của cô là không biết thôi. Tánh tinh bén nhạy của Tố Tiên từ lúc gặp Kỳ Trân lần đầu là cô đã đoán biết ngay ông mảnh này trồng cây si chị mình. Cô nghĩ, bây giờ có lẽ bà nội, và ba má cô cũng đã ngầm chịu rồi, thì cô đổi cách xưng hô gọi Kỳ Trân bằng anh cũng được chớ có sao đâu.

- Anh Kỳ Trân, hôm nay hãy để em làm le bao hai người bạn nhỏ này coi hát và đi ăn kem. Anh chị cứ đi chơi cho vui đi. Nay Kỳ Trung, tôi không biết đường sá ở đây, Trung cứ hẹn mấy giờ ở đâu để anh

Trân và chị Tâm đến đón hai người về nhà của Trung và đưa hai chị em tôi về nhà chị Tuyết Mai. Tôi nghĩ ba má tôi giờ này cũng đã rời nhà bác Minh rồi.

Kỳ Trân vui vẻ ra mặt. Chàng ta thầm cảm ơn Tố Tiên tỏ ra thân thiện và biết điều. Vì trong lúc theo đuổi Tố Tâm, chàng nghĩ rằng nếu không khéo, Tố Tiên sẽ là trở ngại lớn cho chàng, bởi cô bé này khôn ngoan đáo để hơn so với người chị hiền lành của cô nhiều.

Ba đưa em đi rồi, Kỳ Trân bảo Tố Tâm đi ngược lại đường Nguyễn Huệ và đi vòng ra chợ Sài Gòn. Thành phố Sài Gòn về đêm như là khu chợ Bến Thành đẹp huy hoàn tráng lệ, phần lớn nhờ những ngọn đèn màu chớp tắt liên hồi hoặc chạy dài trên những bảng hiệu tiệm được treo cao. Chị em Tố Tâm là một trong những nữ sinh cao có tiếng ở trường vậy mà đi bên Kỳ Trân cô vẫn thấp lè tè, thấp hơn chàng gần một cái đầu. Kỳ Trân cao ráo nhưng khỏe mạnh, nước da ngăm vì nắng gió, mắt sáng, mũi cao, vầng trán rộng, tóc ngắn. Chàng ta có nụ cười tươi, cởi mở, nhưng cái nhìn lại nghiêm nghị. Chàng ít nói, giọng trầm, ấm. Đêm nay chàng mặc áo thun màu xanh nhạt ngắn tay bỏ gọn trong chiếc quần Jean màu xanh xậm, mang giày Bata màu xanh bạc của lính thủy. Trông chàng tươi mát, khỏe mạnh như cây tùng, cây bách đi bên Tố Tâm mỏng mảnh như khóm nhược lan, như cây lệ liễu lá xanh biếc bên bờ hồ nước trong veo. Nước da cô trắng trong bộ áo dài tơ màu hồng phấn. Mái tóc bông đen mịn xõa sau lưng, số tóc phía trước nằm trong hai cây kẹp móc, kẹp bên trên hai mép tai. Đôi mắt cô tròn, to dưới viền mi cong, môi mọng đỏ tự nhiên luôn như chớm nở nụ cười. Với sắc diện thanh thuần, cao sang, cô làm cho những người đi qua còn phải quay lại nhìn.

Thành phố Sài Gòn về đêm rực rỡ, sáng chói, được mệnh danh là Hòn Ngọc Viễn Đông, thật không ngoa chút nào cả. Tố Tâm vừa sợ xe, vừa ngại đông người chen lấn, cứ đi một hồi là lọt tọt bị lùi lại phía sau, cô phải bước nhanh, bước dài hơn mới theo kịp chàng. Kỳ Trân biết nhưng cứ làm lơ đi. Hai người đang chờ cho bớt xe chạy ngang để qua lộ. Tố Tâm sợ, tự nhiên định chụp lấy bàn tay rắn chắc và vạm vỡ của Kỳ Trân mấy lần. Nhưng chàng làm bộ không biết lệ dờ tay đi chỗ khác. Vừa lúc đó hai đứa nhỏ chạy ngang lấn tới làm Tố Tâm mất thăng bằng chúi nhủi vào mình. Kỳ Trân chụp tay đỡ cô lên nhưng không buông ra. Rồi thông thả, chàng nắm tay cô đi vào tiệm kem như chỗ không người. Tố Tâm mắc cỡ quá, nhưng không làm sao rút tay mình ra khỏi bàn tay ấm áp của chàng được. Cô đành phải nhanh bước riu riu theo chàng mặc dù tay cô đau vì sức nắm chặt của chàng. Nhưng cô không làm sao mở miệng được vì cô vừa sợ vừa thẹn.

Quán cà-phê có nhạc sống luôn đông khách như là về đêm. Đợi một hồi, hai người mới có chỗ ngồi. Đây là quán tân thời, đèn hồng thấp trong góc tối. Ca khúc "Sông Lạc Đường Về" (The River Of No Return) do ban Blue Jet hòa tấu lót nền cho giọng hát của một Nam ca sĩ trở lên, tiết điệu mềm mại. Kỳ Trân gọi cho mình ly cà-phê có lớp kem trắng trên mặt (café liégeois), một cốc kem xoài cũng có phủ lớp kem trắng (chantilly). Tố Tâm chầm rãi múc từ muỗng kem đưa vào miệng. Linh cảm cho cô biết như có ai đó đang nhìn mình, nhưng cô không dám nhìn dáo dác, nên cúi đầu nhỏ nhẹ ăn kem. Cô liếc qua Kỳ Trân, chàng rất tự nhiên như không có cô bên cạnh. Khi hai người ăn xong thì Kỳ Trân nhìn đồng hồ, nói nhỏ:

- Còn khoảng nửa giờ bọn nhỏ xem xong phim. Để anh đưa em qua những hàng bán quà bên kia. Em muốn mua gì thì mua rồi mình đi đón chúng.

Tố Tâm không biết nói gì hơn, chớp mắt gật đầu. Họ vừa đứng lên, thì ở bàn phía sau, xéo bàn họ, một cô gái nhanh chân bước đến:

- Chào anh Kỳ Trân, chào chị. Chị đây, là là ...

Cô ta nhìn Kỳ Trân áp ứng. Chàng cười tự nhiên:

- Ô Thọa Chi đi một mình! Chị Thọa Hoa không đi với cô sao? Đây là Tố Tâm bạn gái anh.

Tố Tâm thắc mắc. Thọa Chi! Cô ta thuộc loại bạn nào của Kỳ Trân? Bạn đồng nghiệp? Bạn thời thơ ấu? Bạn đồng môn? Hay là bạn lòng? Cô ta đẹp và rất sang. Cô ta mặc áo sơ mi ngắn tay bằng hàng đẳng ten tím nhạt bó sát mình, cái maxi-jupe thì màu ngà nâu, xẻ đuôi. Nhánh hoa mạ vàng, cần bằng hột sa-phia màu chiếu lấp lánh, cài trên ngực áo. Đây là mẫu thiếu nữ tân thời bấy giờ (thập niên 60).

Thọa Chi lịch sự chào Tố Tâm và nói vài câu xã giao rồi từ giã. Kỳ Trân nắm tay Tố Tâm đi ra. Nhìn theo dáng thân mật của Kỳ Trân với cô gái trẻ, vừa xinh đẹp vừa dễ thương, Thọa Chi cũng rời tiệm kem. Cô nghĩ ngợi lung tung về chị Thọa Hoa của cô và Kỳ Trân, hai người quen nhau hồi còn là sinh viên, gia đình hai bên nghĩ rằng họ sẽ kết hôn sau này. Kỳ Trân đi ăn, đi chơi với những cô gái hà rầm, gần như mỗi lần gặp chàng ta đều đi với một cô gái khác nhau. Nhưng lần này gặp chàng đi với Tố Tâm, Thọa Chi cảm thấy anh ta sẽ cưới cô gái này trong tương lai.

Cơn gió đêm nhẹ thoảng qua, làm đong đưa những cành lá của cây me tơ, cây bã đậu cao hai bên đường reo lên âm thanh nghe rào rào. Trăng đầu tháng hình lưỡi liềm treo lơ lửng trên tầng không đen thẫm thẫm và mọc chi chít chuỗi sao nhấp nhánh. Hai bên lề đường những cột đèn trợ trợ bất động mắc những bóng đèn điện mờ ảo úa vàng. Các con đường quanh chợ vẫn ồn ào náo nhiệt, người và xe cô tập nập lại qua. Thoại Chi thần thờ nghĩ ngợi thờ ra và cơn buồn thương cho chị mình chợt đến. Bây giờ trên thế gian này cô chỉ còn chị Thoại Hoa là ruột thịt. Hai chị em cô nương nấu có nhau từ khi ba má hai cô lần lượt qua đời trong bệnh hoạn của tuổi già. Dù bây giờ cô ra trường đi làm và tự biết chăm sóc cho mình. Nhưng vài tháng nữa đây, chị Thoại Hoa ra nước ngoài học tu nghiệp, cô lại sống lẻ loi. Mấy lần Thoại Chi gợi ý chị nên lấy chồng trước khi đến trọng tuổi để lập gia đình, nhưng chị cô cười buồn lắc đầu tỏ ý là chưa nghĩ tới. Cô cũng biết chắc rằng chị mình đang chờ đợi anh Kỳ Trân. Nhưng anh ta thì lửng lơ con cá vàng, không lùi và cũng không tiến. Chị Thoại Hoa thành công trên đường học vấn và sự nghiệp, nhưng đường tình duyên chị mình thì coi bộ muộn màng!

Chiếc xe huê kỳ đời mới hiệu mắc tiền màu đen ngời bóng dưới ánh đèn, ngừng lại cặp sát bên lề đường trước mặt ngã tư suy nghĩ của cô. Chị Thoại Hoa cười tươi, bấm cửa kiếng chạy xuống, chồm lên và tiếng chị vọng ra:

- Lên đi công nương, cửa đã mở rồi.

Thoại Hoa rất giống Thoại Chi, nhưng cao lớn hơn, tràn trề sinh lực hơn. Thoại Hoa không đẹp lắm, nhan sắc trung bình, nhưng có vẻ đậm đà, duyên dáng. Cô mặc bộ tailleur gồm chiếc áo veste và chiếc váy cùng một thứ hàng gabardine màu xanh rêu ngả vàng. Tóc cô uốn quăn nhưng cắt ngắn sát ót. Trông cô ăn mặc giống như phu nhân Tổng Thống Mỹ, bà Jackie Kennedy. Thoại Hoa thua em về bóng sắc, nhưng hơn em ở vẻ thanh lịch, quý phái cao sang.

Nổi buồn len nhẹ qua hồn, Thoại Chi cảm thấy thương chị mình hơn bao giờ hết. Khi cô ngồi thẳng vào chỗ, xe bắt đầu chuyển bánh, Thoại Hoa tươi cười hỏi em:

- Ai dám chọc giận người đẹp mà mặt mày bí xí vậy cô Ba?

Thoại Chi định trong bụng là sẽ giấu nệm về việc vừa gặp Kỳ Trân. Nhưng cô nghĩ trước sau gì chị cô cũng biết. Vậy nên để đương sự biết sớm thì tốt hơn. Cô không dám nhìn mặt chị, đầu cúi gầm xuống như kẻ phạm tội, nhỏ giọng:

- Em vừa gặp anh Kỳ Trân và bạn gái ảnh.

Một phút lẳng đọng! Thoại Hoa phì cười, bảo:

- Anh Trân có bạn gái mới như thay đổi áo. Em còn lạ gì nữa. Bộ vì việc đó mà em buồn hả? Cô ấy đẹp và tài hoa như bác sĩ Lệ Trinh làm ở bệnh viện Chợ Rẫy không?

Thoại Chi nhăn mặt, nhìn chị:

- Không, cô này trẻ hơn bác sĩ Trinh nhiều. Tên cô là Tố Tâm, cái tên đã đẹp mà người cũng đẹp, cô có ấy cái đẹp hiền hậu, thanh khiết rất dễ thương. Là phụ nữ với nhau, chỉ gặp chốc lát em khó mà quên cô ta được.

Thoại Hoa cười xòa, bảo em:

- Tới nhà rồi cô Ba. Hãy vào tắm rửa rồi ra ăn cơm với chị. Đừng có vì chuyện anh Kỳ Trân mà ăn không ngon ngủ không yên. Tháng sau chị rời nước rồi, thời giờ của chị em mình gần nhau rất ít, cho nên phải vui vẻ lên nghe. Nghe em khen, làm chị cũng muốn gặp cô bạn mới của anh Kỳ Trân, coi sức thu hút của cô tới đâu để cô Ba nhà này nổi tiếng là tự tin, tự cao, tự đại về sắc vóc của mình mà cũng chào thua cô ta vậy?

Thoại Chi nén tiếng thở dài, tiếp:

- Em đừng lo sợ chị buồn... Từ lâu chị đã nghĩ đến anh Kỳ Trân có ngày sẽ đi cưới vợ rồi. Nên việc em nói chỉ làm gợn trong tim chị một chút sóng lòng thôi, chứ không ảnh hưởng đến chị nhiều đâu: "*Mai tôi đi rồi, làm sao anh ngăn được tà vui đi cho hết hôm nay...*". Đời người có hợp thì có tan, nên đừng cột chặt với kẻ khác quá sẽ khó mở. Đó là câu gổ đầu nằm của chị. Em cũng vậy, hãy mạnh dạn lên, đừng để tình cảm lừa dối ràng buộc. Con gái nhà họ Cao của chúng mình không bị ngã vì tình!

Tin lời chị, mặt Thoại Chi trở tươi như hoa mới nở, cô nhoẽn miệng cười, mắt sáng ngời:

- Thiệt vậy hả chị? Vậy thì tốt! Em ngu quá! Tại sao nãy giờ em cứ sợ và lo cho chị!

Thoại Hoa "ừ". Rồi cô bước nhanh vào phòng khóa trái cửa lại. Hai dòng nước mắt chảy dài xuống má! Phòng bên kia, tiếng nước từ chiếc búp sen rào rào chảy hòa với tiếng hát líu lo theo điệu nhạc tươi vui của cô em gái chưa yêu ai.

Nhà Kỳ Trân cách nhà Thoại Hoa chỉ hai con đường. Họ học cùng lớp, hồi còn học ở trường Luật hai người rất khăng khít với nhau. Học hai năm, Kỳ Trân vào trường Võ Bị Đà Lạt, và nàng vào trường Chánh Trị Kinh Doanh cũng ở vùng cao nguyên thơ mộng này. Trong những ngày cuối tuần, những ngày lễ, ngày hè, họ có rất nhiều kỷ niệm cho nhau. Tuy cả hai không bao giờ nói đến chuyện tương lai, nhưng Thoại Hoa muốn chàng ngô lời cầu hôn nàng. Tuy nhiên nàng không đốc xúi hay hỏi han. Nàng muốn để chàng tự nói ra thì mới thật lòng tính cuộc chung thân cho cả hai. Sau những năm dài trong trường quân sự, sau khi ra trường chàng nay đây mai đó... Còn nàng vì lý tưởng, vì tương lai bay qua phương trời Âu lấy bằng cấp Cao Học của nước Pháp.

Khi hồi hương, Thoại Hoa có nghề nghiệp vững chắc và có địa vị trong xã hội. Nhưng tình cảm giữa hai người hình như đã lạt phai, như có chút gì đó cách ngăn. Họ vẫn là đôi bạn thân thiết. Thoại Hoa có nhiều dịp để thành hôn với những đối tượng môn đăng hộ đối khác, nhưng nàng từ chối. Và dù biết rằng Kỳ Trân như cánh bướm trong vườn xuân giữa muôn hoa tương bưng hương sắc, nàng vẫn âm thầm chờ đợi và nghĩ rằng có một ngày chàng ngô lời cầu hôn! Mấy ngày trước, nàng có ghé thăm bà Minh, bà có cho nàng biết vài hôm nữa gia đình bạn gái của Kỳ Trân lên thăm nhà. Bà nói: “Bạn gái của Kỳ Trân đêm không biết bao lâu mới hết. Nhưng chưa bao giờ nó đưa ai về nhà. Lần này nó mời nhà gái đến. Cô nghĩ nó đã yêu thật rồi đó, cháu à...”. Bà Minh chân thật, nhưng vô tình cắt nát tim nàng!

Thoại Hoa lau vội nước mắt, cô làm ra vẻ phẩn chấn ngồi dậy, khi nghe tiếng gõ cửa như giờ nhà gọi ra ăn cơm của Thoại Chi. Bây giờ thì xong rồi, mọi việc nàng đã cho vào ký ức để làm hành trang trong những tháng năm bôn ba ở xứ lạ, quê người... “*Đời người con gái, một lần mất người yêu là tan vỡ cuộc đời...*”. Tiếng hát véo von của cô em gái từ ngoài vọng vào. Thoại Hoa đứng lên chải lại mái tóc và tự hỏi “Bộ thật vậy sao?”.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

Trong gia đình bà Tư Hiền, không ai còn lạ gì tánh tình của hai cô Kiều Lan và Kiều Liên, cho nên từ khi vợ chồng Thiện Tố giao thiệp qua lại với đương kiêm Quận Trưởng Kỳ Trân, nàng không dám hờ hênh trong khi tiếp chuyện với họ. Giờ đây Bà Minh và hai đứa em cùng cha khác mẹ với chàng có đến thăm nhà vợ chồng Thiện Tố và bà chánh thức xin cho con trai mình là Kỳ Trân được kết hôn với Tố Tâm. Đó là tin mừng lớn cho gia đình Cẩm Hương. Nhưng hai bên cũng chưa định ngày đám hỏi, nên Cẩm Hương dặn mẹ chồng, cùng chồng và hai đứa con của mình không được hé miệng cho bất cứ ai trong họ hàng và người ngoài biết. Cẩm Hương biết rằng Tố Tâm của mình đã có ít nhiều tình cảm với Kỳ Trân rồi. Nhưng hơi đắn đó, bởi tuổi tác giữa hai người hơi chênh lệch. Kỳ Trân mặc dù là người có học, có địa vị trong xã hội, nhưng lại là người từng trải nên bà lo sợ con gái mình sẽ khổ về sau vì tánh tình bay bướm mai cô này, mốt cô kia của chàng. Vì tương lai hạnh phúc cả một đời cho con gái mình, Cẩm Hương vẫn vật trong nỗi âu lo nghĩ ngợi một mình.

Chờ hai đứa con đi học, nàng mới hỏi chồng và mẹ chồng:

- Má à, hôm rày không đêm nào con ngủ được tròn giấc. Má và anh nghĩ sao cho con biết về việc mẹ ông Quận Trưởng hỏi cưới Tố Tâm? Thật sự thì con muốn Tố Tâm có cái nghề trong tay mới gả chồng cho nó. Bây giờ người muốn hỏi cưới con mình lớn tuổi, lại là người lịch lãm, sành sỏi quen biết với các bà, các cô nhiều quá nên con sợ mai sau...

Nói đến đó, Cẩm Hương xúc động nghẹn lời. Thiện Tố còn uống ngụm trà, thì bà Tư Hiền lên tiếng:

- Con gái lớn thì phải gả lấy chồng. Tuy ông ấy lớn tuổi nhưng đàn hoàng chững chạc, biết lễ nghĩa. Tùy ý hai con quyết định. Với má thì sao cũng được. Duyên số trời định cả, miễn sao cháu của má vui vẻ, sung sướng tấm thân là má mãn nguyện rồi.

Cẩm Hương nhìn chồng. Thiện Tố tăng hắng, nghiêm giọng nói:

- Anh không biết nói sao đây? Thật khó quá, anh cũng đã nghĩ ngợi mấy bữa nay. Nghĩ ra ông cũng không lớn hơn Tố Tâm bao nhiêu tuổi. Đàn ông sành sỏi, ăn chơi, khi chịu cưới vợ thì họ sẽ đem hạnh phúc vững vàng cho gia đình hơn. Nhưng anh không biết trả lời dứt khoát với em thế nào. Ý anh cũng muốn cho con học có nghề nghiệp rồi mới cho nó lập gia đình. Thôi, thì tùy em quyết định đi. Hay là em hãy hỏi con coi nó nghĩ thế nào? Nếu con không bằng lòng thì đừng có ép nhen.

Cẩm Hương háy chồng, dầy nầy:

- Em cũng muốn nó có nghề nghiệp rồi mới gả. Bộ em nỡ nả muốn gả con lắm sao mà có vụ ép uống? Nói lảng xẹt hà. Thôi, anh hỏi nó đi.

Thiện Tố cười:

- Lại giận nữa rồi, anh chỉ nhắc nhở em thôi mà. Hai đứa con muốn gì cũng thường tỏ vẻ với em trước, rồi sau đó em mới kể cho anh nghe. Mẹ con to nhỏ với nhau. Trao đổi chuyện dựng vợ gả chồng cho con cái thì đó là nhiệm vụ của em chứ anh đàn ông mà làm sao mở miệng được? Vả lại nó có tâm sự với anh về chuyện tình yêu của nam nữ bao giờ đâu? Mẹ con em hay nhỏ to rù rì với nhau, em hỏi trăm lần tiện hơn anh. Em là Gia Cát Lượng của nhà này mà. Vậy hai mẹ con hãy bàn với nhau đi rồi em kể lại cho anh biết.

Trưa hôm đó, mẹ chồng và Tố Tiên cấp rồ đi qua máy chà của Thiện Tố đang làm đón mua cá linh về kho với nước dừa. Bữa cơm chiều nay sẽ có món cá linh kho rệu chấm với cơm mẻ chuối chát, khế chua và rau sống. Cẩm Hương cố tình bày gạo ra lượm thóc và nhặt sạn. Nàng lượm thóc thầy ra sân cho gà ăn. Tố Tâm thấy mẹ ngồi còm lưng, cô vội lấy hai cái mũng vùa, một cái cho mẹ, một cái cho mình đựng thóc và sạn lượm được từ trong thúng gạo ra. Cẩm Hương mở đầu:

- Hôm rày con có được thư từ gì của Tuyết Mai không?

Tố Tâm trả lời mẹ, nhưng vẫn cúi mặt chăm chỉ lượm thóc:

- Dạ có, nó đang ở ngoài Trung, có lẽ cuối tháng mới về. Má à, con nghe nó nói chị Kiều Phương có quen với người đàn ông nào đó thân lắm, má có nghe cô Ba nói không?

Cẩm Hương cười:

- Chuyện gì cô Hai và cô Ba con cho là quan trọng, có cạy họng mấy bả thì mấy bả cũng không nói cho má nghe. Còn nếu châm chích, hay nói đon nói ghen, nói hành nói tỏi má, dẫu không ai xúi mấy bả thì mấy bả cũng nói, còn nói thêm, có ít xích ra nhiều nữa.

Cẩm Hương làm bộ như vô tình, hỏi con:

- Mấy hôm rày con có gặp ông Kỳ Trân không? Sao cả tuần nay má không thấy ông đến chơi?

Tố Tâm nhoen miệng cười, tay bốc nắm gạo, mắt nhìn trời xa, mơ màng:

- Chú đi công tác ở Sài Gòn, ngày mốt mới về. Trước khi đi, chú hỏi con muốn gì, chú sẽ mua tặng con.

Cẩm Hương mau miệng hỏi con:

- Vậy con nói với ông, con muốn món quà gì?

Vẫn nắm gạo còn trên tay nhưng gạo đã theo kẻ tay, rớt hết xuống thúng. Tố Tâm cười, khoe mắt sáng ngời:

- Con nói món gì cũng được. Quà của người ta tặng mà mình chỉ định thì không có ý nghĩa nữa, có phải không mẹ?

Cẩm Hương “ờ” cho qua. Vì mục đích chánh của nàng muốn hỏi con không phải chuyện lật vật đó, mà là chuyện quan trọng cho cả cuộc đời của con mình. Nàng chậm rãi hỏi con:

- Con nghĩ thế nào về Kỳ Trân? Tánh tình, vóc dáng, phẩm hạnh của ông ta con có nhận xét gì? Mẹ chỉ hỏi cho biết thôi, chớ không có ý khác.

Tố Tâm nhìn xuống thúng gạo tìm thóc. Cô bảo:

- Chú vui vẻ, dễ nhìn, khỏe mạnh, cương nghị, phong trần. Tuy chú ít nói nhưng khi mở miệng ra không như chim ục, chim cú. Con Tuyết Anh con ông Trưởng Chi Cảnh Sát nhà ở gần chỗ chú, nó nói chú đào hoa lắm, vài bữa là có mấy cô đến thăm. Má nó lại nói với nó là chú đàng hoàng. Tại mấy cô tìm chú chớ chú đâu có ngó tới ai.

Cẩm Hương dè dặt nhìn con, nghiêm giọng:

- Tố Tâm à, có chuyện này mẹ muốn hỏi con, con phải thật lòng trả lời mẹ. Đây là chuyện rất là quan trọng chớ không phải chuyện chơi đâu.

Tố Tâm mở to mắt lắng nghe mẹ hỏi:

- Nếu, Kỳ Trân muốn hỏi cưới con làm vợ, con nghĩ thế nào?

Cẩm Hương hết sức ngạc nhiên thấy Tố Tâm không có phản ứng như là dầy nẩy, pha trò để lẩn áp câu chuyện sang đề tài khác như những lần ông bà, cậu, mợ, cô, chú hỏi hay đề cập đến việc hôn nhân của cô.

Tố Tâm tự nhiên chậm rãi trả lời mẹ:

- Sau mấy ngày bác Minh và hai đứa con của bà đến thăm gia đình mình. Có hôm chú đến chơi chỉ có con ở nhà, chú đã hỏi con như câu mẹ vừa hỏi.
- Con trả lời thế nào với ông ta?
- Con chưa trả lời gì hết. Con có nói với chú là nếu ba mẹ bằng lòng thì con bằng lòng, còn không thì thôi. Hôm ấy chú có vẻ giận con lắm, và bảo là con không có chủ kiến. Nhưng không biết sao, trước ngày đi công tác thì chú lại đến tìm con.

Cẩm Hương nhìn con nóng lòng:

- Bây giờ, mẹ muốn con trả lời ý con như thế nào để mẹ trả lời với bà mẹ kế của ông ta.

Tố Tâm thân nhiên:

- Chú hơi lớn tuổi hả mẹ? Nhưng tánh tình chú tốt lắm. Khi chú không đến thăm đôi ngày thì con thấy nhớ. Khi chiếc xe chạy qua ngang con lúc tan trường không phải là chú thì con thấy buồn. Ngày nào gặp chú dù chỉ gật đầu chào trong lúc chú đi đâu đó con cảm thấy vui. Khi nghe có cô nào thăm chú thì con giận. Chú hẹn mà không đến thì con chờ mong. Nghĩ cho kỹ, không biết tại sao con nhớ, con buồn, con vui, con giận, con mong... với người không có dính dáng gì với gia đình mình hết. Vậy tùy ở ba mẹ, con xin trả lời với mẹ giống như con đã trả lời với chú Trân.

Cầm Hương nhẹ thở dài, không dám để cho con biết. Nàng cảm thấy tâm hồn mình trống trải, hụt hẫng như rơi vào vùng lạnh lẽo, như đã mất mát một thứ gì, và nước mắt nàng chực trào ra. Đó có phải chăng tâm trạng do lòng ích kỷ của người mẹ quá yêu thương con khi biết con mình sang sẽ ít nhiều tình cảm cho người xa lạ? Giờ đây, còn nói, còn dò hỏi cô trưởng nữ của mình gì nữa? Những lời của Tố Tâm nói ra với Cầm Hương đã bộc lộ quá đầy đủ về tình cảm của cô với Kỳ Trân rồi. Cầm Hương cảm thấy lòng mình sưng buồn khi chợt nghe giọng hát lạnh lốt của bà hàng xóm ru con:

“Àu ơ, ơ, ơ con chim đa đa đậu nhánh đa đa. Chồng gần sao em không lấy, lại lấy chồng xa? May sau cha yếu mẹ già, chén cơm, đôi đũa, bộ kỹ trà ai dâng? Àu ơ, ơ, ơ chớ ghe bầu trở lái về Đông. Con gái theo chồng bỏ mẹ ai nuôi? Mẹ tôi đã có người nuôi. Tôi theo chú lái cho xuôi một bề ...”.

Tháng sau đó, bà Minh cùng hai con có dịp đến Cai Lậy để bàn với gia đình Thiện Tố định ngày hỏi và cưới cho Kỳ Trân và Tố Tâm. Do sự đồng ý của hai bên gia đình cho Kỳ Trân và Tố Tâm cưới hỏi chung một lễ và cùng một ngày.

Cai Lậy là chợ quận nhỏ. Các nhân viên làm việc trong các công sở gần như đều biết nhau. Các cửa tiệm bán vải, tiệm hàng xén, tiệm vàng, nhà thuốc Tây, tiệm thuốc Bắc, vừa cá... dân cư đều buôn bán qua lại với nhau nên lui tới biết nhau cả. Tin cháu nội ông chủ nhà máy xay lúa gạo cho ông Quận Trưởng, chỉ hôm trước thì hôm sau cả thành phố quận đều biết, rồi các quận lân cận biết, cả tỉnh biết. Rõ ràng là *“Tiếng hiền, tiếng tốt đồn xa/ Tiếng dữ, tiếng xấu đồn ba ngày đường”* mà. Bên ngoài của Tố Tâm hay tin cháu gái mình lấy chồng, từ ông bà ngoại cho đến gia đình các cậu mợ, các em con cô cậu đều vui mừng. Họ chuẩn bị sắm sửa ngày đó ăn mặc trang trọng, mua tặng cho cháu những món quà hậu hỉ, có ý nghĩa.

Ông, bà nội lớn mừng cháu cây kiềng vàng chạm long phụng. Ông bà ngoại tặng cháu cặp neo vắn. Chú thím Thiện Cầm tặng cháu hai chiếc kim xuyên đeo tay. Cô dượng Hai Kiều Lan tặng bộ ngọc trai gồm có: dây đeo cổ, chiếc vòng, đôi bông và chiếc cà rá. Cô dượng Ba Kiều Liên tặng cháu bộ ngọc thạch màu xanh lý. Gồm có đôi bông tròn teng tiền điệu bạc vàng 18K chiếc lắc tiền điệu, dây chuyền mặt tiền điệu, và cà rá vàng mặt tiền điệu. Vợ chồng Tuấn cho bộ đồ trà bằng sứ Nhật Bản nền men trắng có vẽ hình cô gái Nhật mặc kimono màu sắc choáng lộn. Thành và vợ tặng cháu bộ chén của Nhật có năm mươi bốn cái gồm tô, chén, đĩa. Trên miệng mỗi cái đều có viền bằng vàng 18K. Quà của Tuấn và Thành đều gởi mua tận bên Đông Kinh (Tokyo). Ngoài tám mâm quà lễ như đèn long phụng, rượu, trà, bánh, trái và tiền mặt cho nhà gái. Nhà trai đi toàn bộ nữ trang bằng xoàn cho cô dâu. Bà Minh còn giành sắm mền, mùng, gối... toàn là loại nhập cảng mắc tiền để tặng cho cô dâu chú rể.

Cầm Hương sắm cho con cặp áo dài gấm mặc trong lúc đưa dâu, những bộ áo dài khác mặc trong lúc đãi khách ở nhà hàng, và những bộ áo quần mặc đi thăm họ hàng trả lễ sau ngày cưới.

Trong buổi ngày nhóm họ, cả gia đình nội ngoại họp lại, sau bữa cơm chiều thịnh soạn của cha mẹ cô dâu đãi để cho con lạy xuất giá tỏ lòng trả ơn ông bà cha mẹ... Buổi lạy xuất giá thật trang nghiêm và cảm động, mắt ai cũng rướm lệ thương yêu. Tố Tâm trang đài trong bộ áo dài hồng cô dâu lạy ông bà nội, và ông bà ngoại. Đến lạy tạ cha mẹ, cô đã khóc, Thiện Tố nghẹn lời nước mắt rưng rưng. Cầm Hương ôm chầm lấy con nước nỡ! Dòng nước mắt của mẹ, của cha của họ hàng ruột thịt nói lên nỗi lòng tràn hạnh phúc cảm động trước ngày con cháu họ theo chồng.

Do chú rể xin đám cưới làm đơn giản trong gia đình hai họ. Và sau lễ cưới tân lang và tân giai nhân đi hưởng tuần trăng mật ở Nha Trang. Hai bên đều đồng ý, vì tổ chức một đám cưới lớn rất bận rộn. Bạn bè và những người quen biết với chú rể chỉ mời là họ rất hân hạnh được tham dự, như vậy khách của hai bên cộng lại thì không có nhà hàng nào đãi cho hết. Mời người này, mà không mời người kia thì sẽ mất lòng. Người quen biết với gia đình ông Hai Cung, người bàng quan, thương gia đầu làng cuối phố, viên chức trong quận, nghe ông

Quận Trưởng quận mình đi cưới con cô giáo Cẩm Hương đang học giữa năm Đệ nhứt thì tùm năm, tùm bảy nhỏ to bàn tán. Kể thương thì khen gia đình có phước được người có chức quyền đi cưới, kể không ưa thì kể tai nói lén, trề nhún, chê ỉ chê eo. Đó là thiên hạ thuộc loại người dưng nước lã ngoài đường, còn hai bà cô ruột của Tố Tâm là Kiều Lan và Kiều Liên lúc nghe mẹ nói cháu mình sắp gả cho ông Quận Trưởng thì nhảy cõn lên như khi mắc phong, như bị ai lấy than hồng châm vào đít. Họ vừa tức vì ganh tỵ vừa ghét vừa thù vì Cẩm Hương lúc nào cũng hơn họ. Kiều Lan gay gắt:

- Cái con Cẩm Hương đó thấy danh vọng địa vị là sáng mắt. Ai đời con gái mình môn mợn đào tơ lại đi ép gả cho cái thằng cha già khú ống để cỡ tuổi với ba nó!

Kiều Liên ào ào, với mẹ mình:

- Má biết ai mai mối không? Nhà cửa cha mẹ đảng trai ra sao, ở đâu? Thằng đó chắc cũng có hai ba đời vợ, con cũng đã có cả tiểu đội rồi không chừng.

Bà Hai Cung phệt cổ trâu vào ống nhổ, bảo:

- Hai cái miệng chị em bây, hể xúm lại là nói bậy, nói bạ... Cái ông Quận Trưởng cũng đâu có già dữ như bây nói. Thằng trông được lắm, chững chạc, đảng hoàng, được bao nhiêu người nể phục ra thừa vào trình. Như vậy thì ba bây và vợ chồng thằng Thiện Tố còn đòi gì nữa? Tụi bây thấy người ta hơn mình thì châm chích. Thật là già cái đầu rồi mà không bỏ tánh xấu đó kìa, nhỏ nhen được. Gia đình người ta đã chánh thức đến xin cưới hỏi con Tố Tâm. Bởi vợ chồng thằng em bây đã lên nhà người ta, và người ta cũng đã xuống thăm nhà chúng nó rồi.

Kiều Liên bực tức, chêm thêm:

- Thôi má ơi, đừng có tin. Thời buổi bây giờ họ mượn người làm cha, làm mẹ để đi hỏi cưới vợ là thường như cơm bữa. Đây, đây để con kể cho má với chị Hai nghe. Số là con gái của bà chủ tiệm gạo ở Vĩnh Kim, có ông thầy giáo đi cưới... Hơn nửa năm sau, con nhỏ có chửa cái bụng chè è thì bà vợ lớn xuống đánh ghen tung bùng tờ bở. Thiệt là xấu hổ hết sức!

Kiều Lan đồng tình với em, nói với như sợ ai giành:

- Có chuyện này còn động trời hơn nữa! Chồng chị Hai Nở, rể của chú Tư Sáng ngoài Ba Dừa đó, má và con Ba còn nhớ không? Anh ta đi buôn bán xa, cứ một hoặc hai tháng đem tiền về cho vợ một lần. Bà vợ ngồi không ở nhà chờ chồng đem tiền về đếm khoái chí tử. Cho đến một hôm tính ra hơn ba, bốn tháng rồi mà chồng chưa về. Chị ta bèn đi tìm. Được người dẫn đến tổ uyên ương của chồng đang sống với người phụ nữ trẻ, vừa mới đám cưới được chừng hai tháng. Lúc đó anh chồng của hai người vợ này đi vắng. Chị Hai Nở tá hỏa tâm tinh! Chị gạt cô vợ lậu của chồng mình, bảo rằng mình là chị bà con của anh ta, nhân đi ngang ghé qua thăm. Bà vợ lậu vui mừng mời nước, mời ở lại chơi đợi chồng về. Bỗng chị Hai Nở nhìn thấy hình mình được họa lớn để trên bàn thờ đang chưng hoa quả, cúng cá cơm, thấp nhang trầm còn nghi ngút khói. Chị bèn hỏi vợ lậu của chồng mình: "Người nào còn trẻ quá, mà thờ trên bàn thờ vậy cô?". Bà vợ lậu vẻ mặt buồn buồn, trả lời rằng: "Đó là vợ trước của chồng em, chị ấy qua đời cách nay mấy tháng. Tội nghiệp ảnh còn trong vòng tang chế mà cưới em, nên ngày hai bữa, em cúng cơm cho chỉ phù hộ chúng em và chị mau được đi đầu thai...". Chị Hai Nở muốn té ngựa! Chị không nói không rằng, lấy ba chén cơm và thức ăn cúng trên bàn thờ xuống ngồi ăn sạch. Bà vợ lậu của chồng chị chưng hửng, há hốc miệng, tức giận mà nói không ra tiếng. Chị Hai Nở ăn xong, uống luôn ba chung nước, rồi bảo: "Cô nhìn kỹ coi tôi có giống hình người cô đang thờ đó không?". Bà vợ lậu của chồng chị mặt mày tái mét, cắt không có chút máu co giò thẳng cẳng chạy mất. Thế là chị lôi ông chồng ra làng xã xé hôn thú. Đó, má và dì Ba nó coi có thấu trời không?

Bà Hai Cung ngạc nhiên quá đỗi, hỏi con:

- Bộ có chuyện như vậy thật sao?

Kiều Lan thỏa mãn, trề môi háy qua nguýt lại:

- Xời ơi, sao mà không có má. Ở đây ai mà không biết hôn phu của con Tố Tâm già cúp bình thiếc. Chắc thằng cũng có con đàn, con đống rồi chớ không phải chơi đâu. Ai đời mới gả đứa con gái đầu lòng mà đập giập bẻ co, làm đám cưới đám hỏi chung? Và lại còn làm gáp bên đít như làm đám cưới chạy tang vậy! Thiệt con Cẩm Hương là cái thứ ham danh, háo thắng, ham tiền không ra gì hết.

Bà Hai Cung nạt vội:

- Câm hai cái miệng bây lại đi... Nếu vậy là gia phong mình bất hạnh! Bộ vui lắm hả? "*Một con ngựa đau, ngựa cả tàu không ăn cỏ*". Sao bây độc mồm độc miệng cứ trù ẻo nó hoài vậy? "*Ngày xưa trả báo thì chầy, bây giờ trả báo phút giây nhân tiên*". Coi chừng tụi bây bị lính của chồng con Tố Tâm bắt bỏ tù về vì cái miệng bép xép vu khống người ta đó.

Kiều Liên và Kiều Lan chớp chớp mắt có vẻ ớn lờì mẹ hăm, nên không chót chét nói hành về ông Quận trưởng nữa. Hai nàng Kiều chê bai người khác, thật ra là để khen và khoe con cái của mình. Kiều Liên điệu đà bảo chị:

- Bởi vậy, Kiều Phương của em đang có anh chàng cũng hơi trọng tuổi làm lớn ở Bộ gì đó trên Sài Gòn theo đuổi. Em luôn dặn dò nó đừng có hấp tấp mà phải dò xét, phải đề phòng gắt gao mới được.

Kiều Lan cười tươi như hoa:

- Vợ chồng thằng con lớn của chị vừa trúng mảnh may mắn đường thốt lốt kiếm được bộn tiền. Chúng nó đang coi mua cái nhà bên chợ Vĩnh Long để mở tiệm vải cho vợ nó trông coi. Con Kiều Nga trở mã, càng ngày càng đẹp ra, có ông Chi Khu Phó Đội Bảo An đang gắm ghé, nhưng chị bảo nó phải học đến nơi đến chốn mới được lấy chồng, chớ đừng có bắt chước con Tố Tâm bỏ học ngang xương. Nếu ông thương nó thiệt lòng thì ông phải đợi nó chớ, em nghĩ có đúng không? Là con gái đàng hoàng phải treo giá chớ bộ!

Nói đến đó, hai chị em Kiều Lan và Kiều Liên thích chí cười rữ rượi như mấy mụ điên. Bà Hai Cung nguyệt con, phủ đít ngoe nguẩy bỏ lên nhà trên. Vừa đi, bà vừa lầm bầm: “Đồ cái thứ vô duyên làm tổn âm đức. Đồ cái thứ vô nghi, vô ngãi, bất trị! Tao là má tụi bây còn chịu tụi bây không nổi nói chi bà di ghê bây và con dâu của bà. Giỏi cái là *Thấy hột bụi trong mắt người ta mà không thấy cọng rác trong mắt mình*”.

Ngày Tố Tâm theo chồng, được dịp ông bà nội, các cô dượng, chú thím, cậu mợ các anh chị em con cô cậu, chú bác diện áo quần thật hợp thời trang và đắt tiền. Riêng Thiện Tố diện bộ veston màu xám tro còn thơm mùi vải vì chàng may trước ngày đám cưới con gái có mươi bữa. Từ lúc may một bộ để đi cưới vợ đến giờ, đã bao nhiêu năm rồi, đây là bộ thứ hai mới may. Nhiều lần vợ thúc hối chàng may, nhưng ở thôn quê, đi dự đám tiệc chỉ cần ăn mặc tươm tất sạch sẽ là đủ rồi, ít ai mặc đồ lớn, trừ những người ở thành thị về.

Hôm nay ngày trọng đại của con gái mình, Cẩm Hương chuẩn bị trước, và nhứt định bắt chồng phải ăn mặc cho đúng cách. Mái tóc bồng mịn, đen, nặng của Thiện Tố vẫn còn như xưa, nhưng bên mép tai đã có ít nhiều sợi bạc. Vàng trán vẫn cao, nhưng thời gian đã làm gọn những nét nhăn nhẹ. Mặt mày chàng vẫn tươi tỉnh nhưng có vẻ phong trần hơn xưa. Bên trong bộ áo lớn, Thiện Tố mặc áo sơ-mi tay dài bằng tơ tằm màu ngà ngà nguyên thủy của nó. Chàng thắt cà-vạt sọc xéo màu mỡ gà xen lẫn màu xám xậm sáng ngời. Chàng mang giày đen đánh si-ga bóng láng. Hôm nay đám cưới con gái, đi bên cạnh vợ Thiện Tố trông khác hẳn mọi ngày.

Tố Tiên sáng mắt nhìn ba, rồi nhìn mẹ. Mẹ cô tha thướt trong chiếc áo dài nhung màu xanh dương có kết cườm trên những đóa hoa và cành lá màu phỉ thúy, màu lục, màu tía. Tóc bà bới gọn phía sau. Mẹ cô hôm nay có nét đài trang của một mệnh phụ. Không nhìn được, cô đến gần nói nhỏ chỉ cho ba mẹ cô nghe: “Mẹ với ba hôm nay trông sang và đẹp quá đi thôi”. Bà Tư Hiền hôm nay mặc áo dài mình the bông ép nổi. Cổ cột chiếc khăn sạt bỏ đuôi nhọn về phía lưng. Sợi dây chuyền vàng mặt Phật Bà Quan Âm nằm trước ngực áo. Tóc bà bạc trắng bới cao ở phía sau ót. Đôi bông tai mù u bằng vàng gọn trong trái tai dài của bà.

Sau phần nghi lễ đám cưới, Tố Tâm bước từng bước nhẹ bên cạnh chồng lên xe hoa. Tố Tiên nói riêng với anh rể mình:

- Anh Kỳ Trân, em không biết anh thương chị Tố Tâm của em bao nhiêu? Nhưng em biết chị của em thương anh còn hơn thương Thượng Đế nữa. Thượng Đế biết được chắc sẽ giận lắm đó. Nên anh phải coi chừng, đừng làm gì có lỗi với chị em! Hãy thương chị em như chị đã thương yêu anh nghen.

Kỳ Trân cảm động gật đầu cười nhẹ. Chàng nghĩ Tố Tiên khôn trước tuổi. Sau này anh chàng nào mà lọt mắt xanh của cô chắc chắn là không tệ.

Tiệc cưới chàng được đãi ở một lầu ngoài Chợ Lớn. Những quan khách dự tiệc, bên nhà gái ngoài gia đình cha mẹ vợ còn có gia đình các cô chú bên nội, gia đình các cậu mợ bên ngoại, và cô bạn thân của vợ là Tuyết Mai. Bên chàng chẳng có ai, ngoài cô Minh, hai em và bà con họ hàng vài người, kể luôn Thoại Chi là em cô bạn học ngày xưa của chàng. Lúc đầu chàng không định mời Thoại Hoa và Thoại Chi. Nhưng cô Minh bảo:

- Kỳ Trân à, con nên mời chị em Thoại Hoa, vì dù sao con và Thoại Hoa cũng là bạn học thân lâu năm rồi, vả lại cô cũng sắp rời nước.

Chàng biết mình không làm gì có lỗi với Thoại Hoa. Tình cảm giữa hai người chỉ là tình bạn bè thuần túy không hơn, không kém. Nếu yêu Thoại Hoa thì chàng đã cưới cô trước khi gặp Tố Tâm rồi. Và từ trước đến bây giờ chàng cũng chưa có lời hứa hẹn nào với cô cả. Phải, dù sao Thoại Hoa cũng là bạn nên chàng đã mời hai chị em cô. Nhưng đám cưới Kỳ Trân và Tố Tâm chỉ có Thoại Chi đến dự tiệc thôi. Lúc cô dâu chú rể đến từng bàn tiệc để chào và cảm ơn, Thoại Chi nói:

- Em xin chúc phúc chúc lành cho anh chị, và chuyển lời chị em xin lỗi không tham dự và chúc mừng anh chị được. Vì cùng ngày giờ với tiệc cưới anh chị, ở sở chị em cũng đãi tiệc chị, trước khi chị đi du học.

Lòng Kỳ Trân cảm thấy một thoáng ngậm ngùi áy náy, mặc dù chàng không có lỗi gì. Chàng bỗng nhớ câu hát đã nghe được đâu đó: *“Đôi ta không sống gần nhau khi kẻ ở người đi, thôi thương tiếc làm chi...”*. Chàng chép miệng giấu tiếng thở dài, và thật lòng mong nơi phương trời xa, xứ lạ, Thoại Hoa sẽ tìm được hạnh phúc trọn vẹn cho riêng mình.

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

Mùa hè năm đó, gia đình Thiện Tố bịn rịn tiễn vợ chồng đưa con gái đang mang bầu được năm tháng đổi đi nơi khác. Vì chồng cô được bổ nhiệm chức vụ lớn hơn ở Long Xuyên, một tỉnh trù phú miền Hậu Giang.

Mặc dù sau ngày cưới, Tố Tâm theo chồng ở bên dinh quận có người giúp việc, ăn mặc sang trọng, không phải làm gì dù là việc lật vật trong nhà động đến móng tay. Nhưng hễ trước khi Kỳ Trân đi công tác năm ba ngày, thì chàng đưa vợ về bên nhà cha mẹ vợ để được mẹ và bà nội nấu những món ăn cô ưa thích như là: Cá bống dừa kho tiêu để mỡ xắt hột lựu. Tép chấy, dưa mắm để ăn với cháo đậu đen chan nước cốt dừa. Cá cơm chiên giòn cuốn bánh tráng rau sống chấm nước mắm tỏi ớt. Ốc gạo trộn gỏi bắp chuối. Nấm mối xào mướp hương. Khô cá sặc trộn gỏi dưa bà cai với xoài sống bằm và thịt ba chỉ. Bông súng bóp sổi với giấm đường, hoặc rau càng cua bóp sổi ăn với cá linh kho riêu... Toàn là những món ăn bình dân rẻ tiền, nhưng không tuần nào mà cô không ăn một trong những món đó. Nếu cô không về bên nhà thì bà nội, hoặc má cô nấu xong cho người bưng qua.

Bây giờ theo chồng đi xa, cô đòi mẹ hay bà nội phải theo sống luôn với cô. Mặc dù biết con hạnh phúc, được chồng thương yêu chiều chuộng. Thấy con gái bụng mang dạ chửa, Cẩm Hương không nỡ từ chối, nhưng nàng bảo: “Mẹ đưa con đến nơi đến chốn ở lại đôi ngày rồi trở về. Vì mẹ còn phải đi dạy và bao nhiêu công việc khác phải phụ với ba con. Khi nào con sanh, mẹ sẽ qua nuôi con một tháng, và bà nội sẽ qua ở lâu hơn”. Đến chỗ ở mới được hai tháng. Một hôm, bất ngờ Tố Tâm nhận được thư của Hồng Nguyệt. Con nhỏ này còn độc thân, lại viết văn nên thư của y thị tâm sự, kể lể thiệt khéo léo.

Cai Lậy, ngày...

Chị Tố Tâm thân mến,

Đáng lẽ em làm cho hang thầu của Mỹ ở Sài Gòn, nhưng bà nội sợ có tên Mỹ tặc nào đó dụ dỗ em, biến em thành me Mỹ nên hăm he nếu em cãi lời bà, bà sẽ uống thuốc chuột tự tử. Em đành đi dạy sinh ngữ, Anh, và Pháp văn cho các trường Trung học tư thục ở Cai Lậy, và Giáo Đức.

Dạo này em không viết tiểu thuyết tuổi hồng, tuổi hoa, tuổi ngọc, tuổi ô mai, tuổi xí mụi nữa. Đã có Kiều Nga thay thế cho em rồi. Em viết tiểu thuyết phong tục, tiểu thuyết đồng quê, loại nào cũng có các cuộc tình thơ mộng, có khung cảnh tịch mịch êm đềm.

Kiều Nga dạo này trở mã, vóc mình nhỏ nhắn nhưng tròn trĩnh và tươi mát. Cô ả lăn xả vào làng văn trận bút. Đã mang sẵn hồn thơ, nên bút pháp thơ mộng và du dương, cho nên loại sách hồng của cô ả bán chạy kinh khủng, kiếm tiền khá bộn. Kiều Nga nói thi xong bằng Trung học Đệ nhất cấp sẽ nghỉ ở nhà trau dồi việc viết lách. Cô bảo: “Nhứt nghệ tinh, nhứt thân vinh”, nghề cầm bút sẽ thích hợp với cô hơn đi học Đệ nhị cấp phải cực trí lao tâm...

Ba em mấy tháng nay lo phụ với bác Tố chăm sóc gia sản và nhà máy chà lúa của ông nội tụi mình. Còn anh Thiện Cần của em học chơi, học bời mà đậu bằng Tú Tài hai ban C (văn chương), và chuẩn bị vào Đại học Văn Khoa. Nhưng coi bộ ảnh không muốn vào Đại học. Hào hoa càng nhiều thì đào hoa cũng lắm! Cái miệng đĩa xạo của ảnh nói toàn cam ngôn mỹ từ làm các cô thiếu nữ, các nàng cô phụ mê rụng rời. Ba em thường nói: “Cái miệng của mày biến những câu điều ngôn xảo ngữ thành câu hiền triết, thánh triết. Đưa con gái nào mà tin mày thì chỉ có nước mang hoang thai mà thôi”. Thiệt đúng như rằng. Con bạn Thu Hồng của em, con bạn Ngọc Tú của chị Kiều Phương lỡ dại nghe lời đường mật của ảnh mà mang một mối tình bằng xương bằng thịt trong bụng. Bây giờ má em khổ sở, chửi cho ảnh một mach rồi mang hai cô thiếu nữ nhẹ dạ (con dâu không cưới) về nuôi. Chị cũng biết, bà nội nghiêm khắc, má em hay để ý, nên hai cô chưa ló mòi ghen tương, bêu xấu hay cấu xe nha. Nhưng ai biết được ngày sau sẽ ra sao?

À, em quên cho chị biết, Kiều Nga của chúng mình đã lọt vào mắt xanh của anh chàng Tây lai (Cha làm lính Lê Dương người Pháp, mẹ Việt quê ở Bạc Liêu), xuất thân từ Hải Quân Công Xưởng (Tức là hang Ba Sơn cũ). Đây là thợ nguội khéo tay, tiền xài hoài không hết. Nhưng hai mục cô mình tối ngày cứ hai dèm pha với bà nội rằng anh ta con rơi, là tạp chủng củ một tên lính đánh thuê và mẹ là con gái đứng đường, gái điếm... Do đó, bà nội không chịu gả Kiều Nga cho anh ta, mặc dù nhà trai cậy nhờ mai mối năm lần bảy lượt đến nhà rồi.

Chắc chị cũng đang muốn biết chuyện tình cảm của Hồng Nguyệt hả? Em đang yêu đời, yêu mọi người nên quên tình cảm riêng tư. Chị Tuyết Mai và chị Kiều Phương có giới thiệu cho em vài chàng. Nhưng người em để ý thì đương sự làm lơ. Người em không cảm thì hẳn ta bám em như ốc đặng bám cột cầu. Có lẽ duyên số chưa đến với em. Tuy nhiên em đang kết bạn với một kỹ giả người Pháp gốc Ba Lan. Anh ta thuộc loại free lance, không công tác báo nào nhứt định, hiện đang viết phóng sự cho tờ báo Pháp Extrême d'Orient (Viễn Đông nhứt báo) tòa soạn ở đường Thi Sách. Anh ta mượn cái appartement ở đường Lê Thánh Tôn, chiều chiều hay đến tiệm Pôle du Nora (Bắc Cực) để uống rượu. Bút danh của anh ta là Ilya Polanski, người cũng khá bảnh trai. Nhưng anh ta nghèo, cuộc sống không bảo đảm, nay đây, mai đó xê dịch khắp các nước Viễn Đông như: Miên, Lào, Indonesia, Thái Lan, Đại Hàn để săn tin và viết phóng sự.

Em tương đắc với anh ta, nhưng em chưa từng rung động ảnh. Chị coi, chuyện tình yêu chưa đến thì nói gì đến chuyện hôn nhân. Tình cảm em cứ dậm chân tại chỗ hoài, đôi khi cũng nản lắm. Cuối thư em xin chúc anh chị hạnh phúc mãi mãi trong cuộc sống lứa đôi.

Thân mến

Hồng Nguyệt

Năm đó Tố Tiên bù đầu với sách vở, học rút ruột vì mùa thi cử sắp cận kề. Cho nên cô không để ý nhiều đến bà chị của mình sắp được làm mẹ. Còn Tuyết Mai và Kiều Phương có dịp trình diễn ở tình chồng của Tố Tâm làm việc thì thế nào cũng ghé qua thăm vợ chồng họ. Hoặc khách và chủ nhà hẹn hò nhau đi ăn cơm, đi mua sắm. Có lần Tuyết Mai cười cười bảo Tố Tâm:

- Đạo này mày có vẻ yếu ớt quá! Bộ mày không có đi bách bộ hả?

Tố Tâm cười, thật tinh:

- Mày nói đúng đó, mấy tháng đầu tao bị thai hành ói mửa có khi cả ngày không ăn được hột cơm. Mày hỏi gì kỳ vậy? Tao vẫn đi tới đi lui chớ, bác sĩ căn dặn cần phải đi nhiều cho máu huyết thông thương, mặc dù cái bụng tao càng ngày càng nặng nề ạch, nhưng nằm ý một chỗ hoài chịu sao nổi mày?

Tuyết Mai cười ngất:

- Vậy mà tao nghe thiên hạ đồn là Kỳ Trân hể đi làm thì thôi, còn về tới nhà thì công mầy trên lưng chớ không cho mầy đi mỗi chân và mệ em bé.

Tố Tâm mở to mắt, tay xoa xoa cái bụng:

- Bậy mầy, ai đồn kỳ vậy? Cái bụng tao bự chang bang như trái dưa hấu, được công sẽ tức bụng chịu sao nổi.

Tuyết Mai cười nhăn mặt:

- Mày thiệt là gà tồ! Người ta muốn chọc ghẹo mày nói ông chồng mày từng tuổi đó mà vợ mới mang bầu, sắp có con nên cứng quá không dám cho vợ đi mà công suốt ngày đó mà. Lần này mà mầy sanh con trai nữa thì ôi thôi cả hai mẹ con mầy một người được công ở lưng, còn đứa bé thì may cái đái như người Tàu mang con ở trước ngực.

Tố Tâm cười chảy nước mắt, chột hỏi:

- Thôi bỏ chuyện tao ra, hãy nói chuyện của mầy đi. Mầy quen với thanh niên lai mẹ Việt cha Tây con ông chủ hãng gì đó, chuyện chúng mầy đi đến đâu rồi?

Tuyết Mai mắt đăm chiêu, lộ vẻ buồn man mác, nhìn qua song cửa sổ. Những hàng cây cao rợp bóng mát trong sân dinh thự dành cho vợ chồng Tố Tâm im lìm như bất động vì không có chút gió phe phẩy. Vài con chim, con quạ cấn lộn kêu oang oác chuyền càn này sang càn khác trên ngọn cao nghều nghệu. Cô thở dài:

- Có lẽ chẳng đi đến đâu. Má anh ta coi bói, bảo là "hồng nhan họa thủy", nếu cưới tao, ảnh sẽ tan gia bại sản, hoặc hại chết bà ta. Mới bắt đầu đã như vậy thì làm sao ăn đời ở kiếp được? Bởi tao muốn đời tao chỉ một người chồng thôi. Tìm một người mình thương quá khó, càng khó hơn là được họ thương lại mình. Cho nên kiếp đời này tao thấy ở vá sướng hơn.

Tố Tâm nhẹ giọng khuyên bạn:

- Mày đừng buồn, có lẽ hán ta và mày chưa phải là duyên nợ. Phải duyên phải nợ thì nó tới, nay mày đã thành công trong danh vọng và sự nghiệp rồi. Chung quanh mày có biết bao nhiêu người theo đuổi và mong muốn kết hôn với mày.

Tuyết Mai nhếch miệng cười buồn:

- Mày cũng biết, tao thiếu tình thương của người mẹ từ thuở bé thơ. Có cha cũng như không. Đối với tao, vật chất chỉ là vấn đề phụ thôi, không phải là cứu cánh của cuộc đời hay là cái tao kiếm tìm. Mày cũng biết, hiện nay tao đã có rồi. Theo quan niệm của cá nhân mình cái quan trọng của người phụ nữ là tình cảm chân thật. Trước và sau khi kết hôn, phải yêu và được yêu. Có vậy thì hai người mới ăn đời ở kiếp với nhau, nương tựa nhau trong những lúc hoạn nạn, ốm đau, và khi tuổi về già. Tao muốn có một gia đình thật sự đề huề như bao nhiêu gia đình khác, như gia đình ba má mày chẳng hạn, chứ tao không muốn kết hôn rồi đôi ba năm sau thì ly dị như đời sống của người Âu, Mỹ. Những người hiện tại theo đuổi tao, thật sự họ chỉ yêu cái bóng sắc bên ngoài của tao thôi, ngày nào đó vóc dáng tao tàn phai, giọng hát tao không còn nữa thì việc chia tay chỉ một sớm một chiều. Nếu không con thì cũng dễ, có con thì nhiều phiền phức và bất hạnh lắm. Tao không muốn con tao khổ vì thiếu tình thương giống như mẹ nó. Đã biết trước như vậy rồi thì tao nên tránh, đừng tự tạo phiền phức cho mình để rồi mai sau con cái phải chịu chung cái khổ, thì thật là tội nghiệp. Tao vẫn ghi tên lấy bài vở học để học thi phần một đó chứ, bởi tao muốn tạo kiến thức cho chính mình. Trong tương lai, tao sẽ bỏ tiền ra kinh doanh vững chắc, để sau này không còn hành nghề kịch nghệ, ca hát nữa, tao sẽ dựa vào đó mà sống hết tuổi già.

Tố Tâm đánh vào vai bạn:

- Mày nghĩ mở tiệm hay làm ăn gì đó cũng phải, lo cho tương lai như vậy vẫn hơn vung vãi tiền bạc mua sắm bậy bạ. Nhưng thôi mày ơi, mày làm như mày bốn mươi ngoài, năm mươi tuổi không bằng vậy? Mày hiền lành hiếu hạnh, tình nghĩa, đàng hoàng, có chí khí thì chắc chắn ông bà Nguyệt Lão dù có ghét muốn cho mày ở vá cũng thay đổi ý định sẽ se duyên kết tóc cho mày với người mày thương và đương sự cũng thương mày. Hãy tin tao đi.

Nói đến đó thì Tố Tâm nghe tiếng nổ máy xe quen thuộc. Biết chồng về tới, cô hé màn cửa sổ nhìn ra thấy chú tài xế mở cửa, xuống xe theo sau chồng cô, còn có hai người đàn ông khác nữa. Cô nhìn kỹ, rồi quay đi nơi khác mỉm cười. Một trong hai người đàn ông ấy, từ lâu Tố Tâm ngầm có ý muốn giới thiệu Tuyết Mai cho ông. Chèn ơi, có phải duyên nợ không đây? Mà nàng mới nghĩ đến Tào Tháo, thì Tào Tháo lù lù tới liền. Ngộ thiệt! Cả ba bước vào nhà. Tố Tâm vui vẻ chào hỏi. Nếu biết trước thì Tuyết Mai đã lẩn vào phòng rồi, vì ngoài Kỳ Trân, còn có hai người bạn của vợ chồng họ. Tố Tâm cười nói, gọi người làm bưng nước ra, cô vui vẻ đơn đả mời khách. Sống bên chồng ở một hoàn cảnh khác, Tuyết Mai nhận thấy Tố Tâm bây giờ cởi mở, bật thiệp, cười nói rộn rã, vui tươi chứ không còn như hồi hai đứa học chung, một Tố Tâm hay e thẹn, nhẹ nhàng, khép nép.

- Tuyết Mai, mình xin giới thiệu với bạn. Đây là anh Hoàng Khiết Tịnh, và anh Lê Phước Nghiệp bạn của ông xã mình. Thưa hai anh, còn đây là...

Tố Tâm chỉ mới giới thiệu đến đó thôi, thì ông Hoàng Khiết Tịnh, đưa tay bắt, và nở nụ cười cởi mở:

- Minh tinh Tuyết Mai, hân hạnh được gặp cô.

Lê Phước Nghiệp nhẹ giọng, cười nửa miệng:

- Xin chào cô.

Chiều hôm đó, vợ chồng Tố Tâm cùng dùng cơm với ba người khách quý của họ. Trên mâm cơm, Kỳ Trân cho biết:

- Khiết Tịnh là bạn hồi còn trung học của tôi, nhưng khi vào quân ngũ mỗi người ở một nơi. Trái đất tròn mà vẫn còn hẹp, bây giờ hai người lại làm chung một tỉnh, nhưng ở hai ngành khác nhau.

Năm người vừa ăn, vừa nói chuyện vui vẻ. Tuyết Mai cũng hòa hợp với những mẫu chuyện nhỏ, vui họ kể. Khiết Tịnh có tướng tá bặm trợn, vóc cao lớn, dĩnh dàng, cái bụng tuy hơi lớn một chút nhưng trông ông ta rất sang như một ông chủ hãng, một Giám Đốc của một đại xí nghiệp. Ông Khiết Tịnh vui vẻ, cười nói giòn khảm khừu, lâu lâu đậm thêm vài từ ngữ tếu làm cho những người chung quanh dù khó tánh tới đâu cũng không nhin cười được. Mặt mày ông ta lúc nào cũng tươi, hớn hờ, sáng khoái, giọng nói sang sảng như chuông ngân, như đồng vọng. Ông thật đúng là một nhà võ. Phải, trên ve áo nhà binh của ông ta không phải đã cài bông mai trắng rồi sao? Tuyết Mai còn được Tố Tâm cho biết riêng là: Bốn đứa con của Khiết Tịnh sống với ông bà ngoại ở Sài Gòn có cơ sở làm ăn giàu có lắm. Chúng ở với ngoại, sau ngày đứa con mới sinh và vợ chàng qua đời vì hậu sản ba năm trước.

Lê Phước Nghiệp cũng vui vẻ, cởi mở, nhưng tánh tình điềm đạm, ít nói hơn Khiết Tịnh. Phước Nghiệp cùng khóa với Kỳ Trân ở trường Võ Bị Đà Lạt. Người chàng thanh cảnh, nhưng khỏe mạnh và cao hơn cả Kỳ Trân và Khiết Tịnh. Khiết Tịnh coi về bộ binh ở Sóc Trăng. Phước Nghiệp coi về không quân.

Chiều nay sau buổi họp, Kỳ Trân cố tình mời hai bạn đến chơi để được gặp Tuyết Mai và dùng chung cơm chiều. Tuyết Mai đến giờ trình diễn, nên cô xin phép đi trước. Cô đi rồi, Kỳ Trân mở lời với hai ông bạn mình:

- Hai đứa bây, có đứa nào phải lòng cô Tuyết Mai chưa? Cổ là bạn học với bà xã tao, tuy là một người trẻ tuổi nổi tiếng, vừa có tài, vừa có sắc, nhưng cổ rất có tư cách và đạo đức. Tụi bây không có giờ, thẳng cẳng nhanh lên, coi chừng người ta rình mắt người đẹp rồi tiếc, rồi trách tao sao không nhắc nhở đó nghen.

Khiết Tịnh cười nhăn đôi mắt, hai gò má phính ra trông hiền lành vui vẻ giống như mặt Phật Di Lạc. Chàng mau mắn trả lời:

- Coi bộ thẳng Nghiệp xứng với cổ hơn tao. Nếu mà cổ nghe nói tao có một bầy con như đội đá banh chắc cổ sợ quá sẽ chạy te. Thôi, cảm ơn nhã ý của vợ chồng mày.

Lần đó lâu rồi. Sau lần đầu Nghiệp đến chơi, Kỳ Trân có nói cho vợ biết qua loa gia cảnh của Nghiệp. “Từ hồi nào đến giờ, thẳng Nghiệp chưa có cưới vợ, lúc ra trường chàng về làm ở Bạc Liêu. Thời gian sau, chàng phải lòng cô gái người Miên lai Việt... Nghe nói nó bị gia đình cô ta bỏ bùa, bỏ gái chi đó nên không thể nào bỏ cô ta được, mà ở thì cũng không xong. Họ mượn nhà sống chung không hôn thú đâu cũng vào khoảng ba, bốn năm trời. Cho mãi đến khi cô gái Miên bỏ chàng đi lấy người khác, Nghiệp mới đổi về tỉnh này, và từ đó chàng vẫn còn sống độc thân cho đến nay. Có nhiều bạn bè giới thiệu em gái, chị gái cho chàng, nhưng chàng ta chỉ cười hì hì thôi”. Nhớ lời chồng nói, Tố Tâm liền nghĩ đến cô bạn Tuyết Mai của mình, hôm nay gặp dịp, nàng nói vô:

- Phải đó anh Nghiệp, Tuyết Mai tuy nhỏ tuổi nhưng vì hoàn cảnh gia đình, nên cô ta rất chừng chặc hơn những người đồng tuổi. Anh thử tìm hiểu về Tuyết Mai đi, tôi nghĩ anh sẽ không thất vọng đâu.

Nghiệp cười hiền lành, mắt nhắm chiêu không nói gì. Tố Tâm háng hái đốc xúi:

- Anh đừng thấy Tuyết Mai chừng diện lòe loẹt, được nhiều người theo đuổi mà anh ngại. Con đó sống bằng nội tâm. Tâm hồn nó rất u nhã và có chiều sâu chứ không phải là người bạch tuột, buông thả, nổi trôi đâu. Anh thử tìm hiểu nó đi. Nếu anh thấy cần, chúng tôi sẽ làm môi giới cho anh.

Kỳ Trân bẹo má vợ, cười hì hì nói với bạn:

- Bà xã tao với cổ học chung và chơi với nhau từ lúc còn tiểu học, nên rất rõ tánh tình. Hôm trước gặp mày một lần, bà đã có nhã ý làm mai cho mày và cổ rồi. Nên mày không phải ngại nhờ bọn tao, vì bà nôn làm bà mai để kiếm đầu heo lấm. Theo tao nghĩ có lợi cho mày, chứ không có hậu ý gì đâu. Thôi thì mày hãy giúp cho bà toại ý đi, tao sẽ nhớ ơn mày!

Tố Tâm nguyệt chồng, Nghiệp cười ha hả. Lâu lắm rồi, chàng chưa bao giờ cảm thấy lòng mình vui vẻ và hứng khởi phát ra tiếng cười hào sảng như vậy! Chàng tự hỏi, chẳng lẽ mình đã chú ý với cô tài tử điện ảnh nổi tiếng này rồi sao? Chàng không biết rõ lòng mình. Niềm vui phơi phới căng phồng trái tim chàng, sau khi vợ chồng Kỳ Trân định giới thiệu Tuyết Mai đó cho chàng. Và chàng không từ chối ở lại làm khách vợ chồng Kỳ Trân trong chuyến công tác này để có dịp gặp Tuyết Mai trong thời gian cô về trình diễn ở đây, chứ không như những lần trước chàng về công tác thường ở chung với đám tùy tùng của mình.